

A person is seen from behind, sitting on a dark, rocky ledge in the foreground. They are looking out over a vast, hazy mountain range under a warm, golden sunset sky. The mountains are layered, with some peaks shrouded in mist or low clouds. The overall color palette is dominated by warm oranges, yellows, and soft greys.

LA SOLIDARITAT... UN BON REMEI!

ENRIC SEGARRA BOSCH

Nº 12

**POWER POINTS AMB VALORS
DIVERSOS**

LA SOLIDARITAT... UN BON REMEI!

Nº 12

ENRIC SEGARRA BOSCH

Desembre 2018

ÍNDEX

PERSONES (3)

FUNMILAYO RANSOME-KUTI (LA LLEONA DE LISABI)
ERIC LOMAX (L'HOME QUE VA PERDONAR)
HELENA STUDLER (UNA MONJA CONTRA ELS NAZIS)
BENVINGUTS A LA HULL-HOUSE
MAIXABEL LASA, LA RECONCILIACIÓ
ANNA MUZYCHUK PERD ELS SEUS DOS TÍTOLS MUNDIALS D'ESCACS

DRETS UNIVERSALS (2)

L'ESCLAVITUD
LA SITUACIÓ DELS ESCLAUS EN L'ANTIGA ROMA
NOSALTRES, ESCLAUS DE SURINAM
L'ONCLE TOM, EL MELODRAMA I L'ESCLAVITUD
EL FERROCARRIL SUBTERRANI
BREU INFORME 2017-2018 SOBRE ELS DRETS HUMANS

REFLEXIONS (3)

MANIFEST CONTRA ELS PARADISOS FISCALS – EL MANIFEST
MANIFEST DIA INTERNACIONAL DE LES DONES. 8 DE MARÇ DE 2018

MALEÏDES GUERRES! (2)

QUINES SÓN LES PRINCIPALS CAUSES DE LA GUERRA?
VIOLÈNCIA ACTUAL, SIMILAR A LA DE L'INICI DE LA 1a GUERRA MUNDIAL

L'EGOISME I LA INSOLIDARITAT (2)

LA INSOLIDARITAT DELS ANTIVACUNES
LA POR IRRACIONAL A LES VACUNES

ALTRES SOLIDARITATS (3)

HEM DE PARLAT DE LA TEVA MALALTIA
CINÉCYCLO, CINEMA AMBULANT A PEDALS

CONTES BREUS (2)

ACTE DE SUPÈRBIA
EL COP DE TOTXO
EL FLOC DE NEU
EL LLOC DE REUNIÓ
EL SOLDAT FERIT
ELS DOS CISTELLS
LA FELICITAT DE NO DEPENDRE
LA GRANOTA SORDA
TÀCTICA

POWER POINTS AMB VALORS

LA VELLESA UN REGAL
VOY A SEGUIR
EL TREN DE LA VIDA
CASCADAS DE AMOR
EL BAILE DE LA VIDA
CONSEJOS Y FOTOS EXTRAORDINARIAS
ES IMPOSIBLE
DE TODO, UN POCO

PERSONES (3)

FUNMILAYO RANSOME-KUTI (LA LLEONA DE LISABI)

La història d'Àfrica ha estat sovint oblidada. Especialment aquells episodis protagonitzats per a dones. I, sobretot, si es tracta de líders femenines que no han fet ús de les armes, ni han capitanejat exèrcits. Aquest, entre altres, és el cas de la professora, política i activista pels drets de les dones Funmilayo Ransome-Kuti, més coneguda com “La lleona de Lisabi” o “La mare d'Àfrica”. Personatge triplement condemnat a l'oblit malgrat ser una de les dones més importants de la història de Nigèria i de l'Àfrica.

Nascuda el 25 d'octubre de 1900 a Abeokuta, dins l'ètnia Yoruba, amb el nom de Francis Abigaill Olufunmilayo Thomas, el 1922 va decidir canviar-se'l per un nom africà, Funmilayo. El seu esperit de lluita s'explica, en part, per tradició familiar. La seva besàvia paterna, Sarah Taiwo, havia tingut una vida plena de dificultats: capturada i venuda com a esclava, el vaixell que la transportava va naufragar i, ja viuda dues vegades, va decidir tornar a la seva terra natal, Abeokuta. La particularitat d'aquesta dona, a diferència del que era habitual en aquella època, va ser educar els seus fills – l'avi de Funmilayo va ser fill del seu primer matrimoni- en un ambient igualitari en el qual els homes també aprenien a cuinar i fer les feines de la casa.

Amb aquest bagatge, Funmilayo va anar a estudiar a Manchester (Anglaterra). A la tornada, va treballar com a mestra. En el moment de la independència de Nigèria es va convertir en una de les líders del canvi. Va organitzar les dones perquè lluitessin pel seu dret a vot i per l'abolició d'un seguit de contribucions opressives del mercat d'Egbaland, on només les dones havien de pagar si volien obtenir el permís per vendre. Aquesta campanya va causar tan de rebombori que el 1949 va portar, fins i tot, a l'abdicació d'Oba AdeomaII, rei dels Egba, tribu dels sud-oest de Nigèria. En aquesta època va tenir una gran influència política, concretament durant les negociacions de la Constitució (1946), àmbit que va abandonar quan el país es va alliberar dels britànics.

Amb els anys, el seu carisma i lideratge no va fer res més que augmentar. El 1953, conjuntament amb Eniola Soyinka, cunyada i mare de l'escriptor Wole Soyinka -primer africà en aconseguir el Premi Nobel de Literatura (1986)- va fundar l'organització Unió de Dones de Nigèria, la qual tenia com a principal objectiu lluitar pels drets de les dones i contra les contribucions abusives del govern colonial. En pocs temps els actes que organitzava aquesta entitat, la majoria festius i familiars, es van convertir en multitudinaris, malgrat el govern els dissolia fent ús de la violència i tirant gasos lacrimògens. I les seves conferències, a través de les quals conscienciava les dones de la seva condició social, criticava la poligàmia i el preu que s'havia de pagar per una núvia, també aplegaven un nombrós públic.

Més de vint mil dones van formar part d'aquesta organització. El fet que fossin majoritàriament analfabets, tret que Funmilayo Ransome-Kuti intentava minimitzar fent-los classe, no els impedia reivindicar les coses que els semblaven justes. De fet, a part dels defensar els drets de les dones, l'expansió de l'educació a Nigèria va ser l'altre punta de llança de la lluita d'aquesta heroïna. El 1925, amb el suport del seu marit, el pastor Israel Oludotun Ransome-Kuti – també involucrat tota la seva vida en la lluita a favor dels drets humans- i el seu amic Ladipo Solanke, ja havien format la West African Student's Union (WASU), una entitat que becava estudiants africans perquè estudiessin a Londres. Per exemple, Kwame Nkrumah, anys més tard líder polític de la independència de Ghana, va ser un d'aquests nens afortunats.

Funmilayo Ransome-Kuti va ser una dona valenta, moderna i, en una societat africana completament dominada pels homes, poc preocupada pel que poguessin dir. Va ser la primera dona africana en conduir un cotxe. I, fins i tot abans de la independència del país i no representar cap càrrec públic, va viatjar a “bloc soviètic” durant la guerra freda i es va arribar a entrevistar amb Mao Tsetung, entre altres dirigents. Un imatge que òbviament no va agradar gaire ni al govern nigerià i encara menys al britànic.

I si ella havia rebut de la seva besàvia l'esperit de resiliència i lluita a favor dels drets de les dones, Ransome-Kuti també va transmetre grans valors als seus fills. En va tenir quatre, però un d'ells va morir poc després de néixer. El primer, Olikote, es va convertir en activista, portaveu de la lluita contra la Sida i en ministre de Sanitat entre 1989 i 1992; el segon, Fela, va ser un músic revolucionari, introductor de l'afrobeet al continent i, a través de les seves cançons, portaveu del missatge de la seva mare al món; i, finalment, Beko, que va crear la primera fundació de drets humans de Nigèria, per la qual cosa va ser condemnat a presó com a pres polític.

Va ser al costat del segon fill, quan aquesta lluitadora nigeriana va viure un dels pitjors dies de la seva vida. El 1974 Fela va decidir rebatejar la casa familiar amb el nom de “República de Kalakuta” amb la voluntat de convertir-la en el centre del moviment revolucionari contra la dictadura militar de Olusegun Agasanjo, aleshores president de Nigèria. La resposta del govern no es va fer esperar i el 18 de febrer de 1977 mil soldats van assaltar les instal·lacions. La casa va ser destruïda, algunes dones i nenes van ser violades, a Fela li van trencar els braços i, finalment, van abocar la seva mare per la finestra. La caiguda li va provocar diverses lesions que ja no va poder superar. Pocs mesos després, ‘La lleona de Lisabi’ moria a l'edat de 77 anys.

Maria Coll – Revista Valors (valors.org)

ERIC LOMAX (L'HOME QUE VA PERDONAR)

Massa persones han estat víctimes de tortura. No tothom, però, ha sabut perdonar. El telegrafista Eric Lomax és un dels que sí.

Aquesta és una història de perdó i de pau interior. De fet, com demostra la vida d'Eric Lomax, una cosa porta a l'altra. La seva és una existència excepcional precisament per aquesta evolució. Sinó poc tindria de diferent respecte qualsevol altre soldat aliat capturat durant la Segona Guerra Mundial per les tropes enemigues (en aquest cas, japoneses).

Lomax, nascut a les afores d'Edimburg el 1919, va decidir enrolar-se a l'exèrcit britànic com a telegrafista just després d'esclatar el conflicte. Aleshores tenia 23 anys. Va ser enviat a Singapur, on va ser capturat pels japonesos el 1942 i enviat a la presó de Changi. En aquest centre penitenciari, conjuntament amb altres

companys, va aconseguir construir una ràdio que va introduir a una llauna de galetes. Volien estar informats sobre l'avançament territorial de les tropes aliades.

Aleshores, però, va ser traslladat a Kanchanaburi, a Tailàndia. Allà, seixanta mil presoners aliats van ser obligats a construir la línia fèrria entre Siam i Burma, més coneguda com 'El tren de la mort'. Els japonesos van descobrir la ràdio i va ser acusat d'espionatge, sinònim de tortura. El van deixar exposat al sol durant una hora, el van submergir diverses vegades en una banyera i el van pegar amb el mànec d'un pic fins trencar-li costelles i braços. L'intendent d'aquell dur interrogatori es deia Takashi Nagase.

Després de la Guerra, Lomax va deixar la telegrafia i va passar a escriure articles sobre ferrocarrils pel Telegraph i va impartir classes a la Universitat de Strathclyde. Ara bé, malgrat va intentar recuperar certa normalitat –com tothom–, els records de Tailàndia el perseguïen. Tenia malsons i atacs de pànic. El 1982 es va posar en mans d'un psicòleg i en contacte amb la Fundació per l'Atenció de Víctimes de la Tortura. La venjança, però, el consumia.

Un dia, un antic company de presó li va mostrar un retall del The Japan Times. Un vell interrogador japonès -Takashi Nagase- es dedicava a localitzar antics captius per demanar-los perdó. Nagase assegurava que tothom acceptava. Va ser l'esposa del britànic, Patricia, qui el va escriure. La trobada entre els dos homes es va produir el 1993 a Tailàndia, concretament en el pont del riu Kwai, també construït per presoners anglesos.

El traductor s'havia convertit en un vell petit i arrugat que, tremolós, no parava de demanar insistentment perdó. L'any 1995 Lomax va escriure un llibre sobre aquesta experiència, volum que uns anys més tard es convertiria en pel·lícula (Un largo viaje -The Railway Man- dirigida per Jonathan Teplintzky).

L'any 1998, encara es va produir una segona trobada. Nagase volia morir convençut que tenia el perdó de l'anglès, malgrat aquest ja havia deixat escrit: "Després d'aquella trobada em vaig sumir en un estat de pau i determinació. El perdó és possible quan algú està preparat per acceptar la disculpa". Lomax va morir en pau el 2002, a l'edat de 93 anys.

Maria Coll - Revista Valors (valors.org)

HELENA STUDLER (UNA MONJA CONTRA ELS NAZIS)

El paper de l'Església Catòlica respecte a el nazisme és avui un tema encara no exempt de polèmica. Alguns historiadors critiquen el Vaticà per no haver fet una denúncia molt més ferma de l'antisemitisme i no haver intentat impedir l'expansió del nazisme. Però si l'actuació de la cúpula genera debat, respecte a l'actuació de les bases no hi ha discussió. Hi ha constància que centenars de sacerdots i monges d'arreu d'Europa van posar en joc les seves pròpies vides per salvar-ne milers. I d'entre totes elles destaca el cas d'Helena Studler, religiosa de les Filles de la Caritat. Figura pràcticament oblidada fins que el director de cinema Pablo Moreno ha portat la seva vida a la gran pantalla amb Red de libertad (2017).

UNA VIDA AL SERVEI DE DÉU I LA GENT

Nascuda a Amiens (França) el març de 1891, ingressa a les Filles de la Caritat el juny de 1912. Quan esclata la Segona Guerra Mundial es troba a l'asil de Sant Nicolau de Metz, ciutat francesa coneguda com la Westmark de l'Alemanya nazi.

El juny de 1940 l'espectacle que ofereix la ciutat és horrorós: pels carrers i les voreres s'acumulen presoners francesos cansats i morts de fam. Davant aquest panorama, i amb el permís de les autoritats alemanyes, la germana Helena decideix recollir donacions dels ciutadans d'Amiens. Durant dies les religioses donen menjar i beure a desenes de presos que després són traslladats a camps de concentració, on la mort és segura. Per aquest motiu, Helena demana actuar directament dins dels camps que s'han obert prop de Metz (Sarrebrück, Stuttgart, Mannheim, Nuremberg, Karlsruhe, Wiesbaden).

El juliol de 1940, dos oficials francesos presos en un camp de concentració a les rodalies de Metz i decidits a evadir-se demanen ajuda a la monja per portar a terme la fuga. Tot i ser conscient dels perills que això suposa, també sap que aquesta és la via de salvació més directa.

Durant els propers mesos la xarxa de llibertat es consolida. Per ordre de la Creu Roja, dos cops per setmana, Helena viatja en camió a Nancy –on hi ha molins fariners– i aprofita aquest fet per treure presoners dels camps i passar-los a la França lliure. Segons s'explica, arriba a fabricar licor de fruites per subornar els soldats nazis i utilitza barrils de doble fons per camuflar els presos. En aquest temps diverses persones de la zona (obriers, comerciants, burgesos, joves de la Creu Roja, seglars, religiosos...) s'uneixen a la xarxa humanitària de la religiosa.

El febrer de 1941, en una evasió frustrada, és detinguda. Divuit interrogatoris en tres dies. Tancada en un calabós demana la visita d'un metge, que firma el seu ingrés a l'Hospital del Bon Secours de Metz. Un tribunal la condemna a un any de presó, però just quan és a punt de ser traslladada a Sarrebrück, un metge alemany la salva: certifica que es troba massa dèbil i el juliol de 1941 l'envia a la seva pròpia comunitat.

Aquest avís, però, no espanta l'Helena que, un cop recuperada, continua amb la feina. Per exemple, salva el sacerdot Maiers, futur bisbe de Burdeus, conjuntament amb 42 persones més, que fugen per les clavegueres del camp o François Mitterrand, aleshores un jove tinent de l'exèrcit francès i després president de França (1981-1995). En total més de dues mil persones! Després d'una visita frustrada de la policia a l'asil, a finals d'agost de 1942, Helena decideix marxar de Metz cap a la França no ocupada.

Arriba a Lió i allà s'encarrega dels refugiats que arriben a l'Hospital de Sant Josep, però encara participa de forma puntual en alguna fuga més. Finalment, el novembre de 1944, a l'edat de 53 anys, mor de càncer.

El govern francès la descriu com “un element essencial de la resistència”. La veritat és que esdevé un veritable maldecap pels nazis. Però, sobretot, un exemple de valentia, heroïcitat i lluita contra la injustícia.

Maria Coll – Revista Valors (valors.org)

BENVINGUTS A LA HULL-HOUSE

A finals del segle XIX, la ciutat nord-americana de Chicago (Illinois) era un pol d'atracció d'immigrants. Els nouvinguts s'agrupaven especialment a la zona oest de la localitat, entre els carrers Polk i Halsted. Només passejant una mica per aquesta zona de la ciutat la barreja de cultures i procedències era evident. Predominaven els jueus, els italians, els russos, els polonesos, els irlandesos, els alemanys i els grecs. Va ser en aquest context en el qual el 1889 va inaugurar-se la Hull-House, la primera institució social dels Estats Units dedicada als nouvinguts. Un centre inspirat amb la Toynbee Hall, ubicada al sud de Londres i fundada cinc anys abans per Samuel Barnett.

La Hull-House era un centre format per un total de tretze edificis. En aquest espai les persones arribades a la ciutat hi podien trobar educació, hi havia un jardí d'infància –on cuidaven dels nens mentre les mares anaven a treballar–, una escola d'arts i oficis, una biblioteca i una escola de música; una llar, oferien habitatges a baix cost; feina, hi funcionava una borsa de treball, així com serveis socials pels treballadors i les seves famílies; i, fins i tot, diversió i esbarjo, ja que també hi havia un cafè, un gimnàs, una piscina i un teatre.

Es calcula que cada setmana unes dues mil persones passaven per les instal·lacions de la Hull-House. A més, en aquest centre diversos voluntaris ajudaven els immigrants a regularitzar els papers de residència, a demanar pensions, a passar inspeccions sanitàries o a aconseguir places a les escoles, entre moltes altres coses.

Ben aviat, el model d'aquest centre va repetir-se en altres ciutats del país. I al voltant de la Hull-House van néixer moviments reivindicatius i socials com: la Lliga Protectora dels Immigrants, l'Associació Protectora Juvenil, la primera Cort Juvenil de la Nació i una clínica psicopàtica juvenil, més endavant anomenada Institut per la Investigació Juvenil. Amb els esforços d'aquesta entitat, el 1903 l'estat d'Illinois va decretar una legislació protectora de les dones i els nens, tant en l'àmbit del treball com de l'educació.

UNA FUNDADORA DE NIVELL

Aquest projecte va funcionar gràcies a la capacitat de servei d'una dona: la sociòloga Jane Addams (Cedarville, Illinois, 1860-Chicago 1935), qui després de visitar l'anglesa Toynbee Hall va reproduir el projecte a Chicago i en va ser directora durant quaranta-sis anys. A part de crear serveis a la comunitat immigrant, Addams també va destacar per ser defensora del sufragi universal femení i del pacifisme. A partir del 1915, va presidir l'Associació Femenina per la Pau i la Llibertat i va fer molta pressió al govern dels Estats Units a favor dels drets de les dones, els nens i els joves. El 1912, va aconseguir que el Congrés aprovés una Oficina Federal de la Infància i, el 1916, una llei que condemnava el treball infantil.

A més, va ser la primera dona que va ocupar la Presidència de la Conferència Nacional del Treball Social dels Estats Units l'any 1910. El 1915, com a defensora de la pau en plena Primera Guerra Mundial, va participar en el Congrés Internacional de Dones de Haguë. Encara que dos anys després el seu país va decidir entrar a la guerra, ella es va mantenir ferma en la lluita pacifista. El 1935 li va ser atorgat el Premi Nobel de la Pau pel seu compromís social.

El seu nom també il·lustra la portada de diverses obres, entre elles *Democràcia i ètica social* (1902), *Nous ideals de pau* (1907), *Vint anys de la Hull-House* (1910), *Pau i pau en temps de guerra* (1922) i *El segon vintè aniversari de la Hull-House* (1930), on explica la seva experiència en el camp de l'assistència social. Va escriure diversos articles a la premsa i va pronunciar infinitat de discurs per tots els Estats Units. Va morir el 1935 víctima d'un càncer.

Maria Coll – Revista Valors (valors.org)

MAIXABEL LASA, LA RECONCILIACIÓ

2018: A les dues del migdia del 3 de maig de 2018, ETA va deixar d'existir. Feia més de vuit anys que l'organització no matava ningú i n'havien passat més de sis des que havia anunciat el cessament definitiu de la seva activitat armada. Era, doncs, el punt final a una història de més de 800 morts. Què en queda, ara, d'ETA i de cinc dècades de violència al País Basc?

En queda el dolor. El dolor de les víctimes, independentment de la seva ideologia i de la bandera en nom de la qual se'ls va infligir aquest dolor. El dolor de víctimes com Maixabel Lasa. Però, enmig del dolor, de tant en tant hi ha alguna cosa bona, una mica de llum en la nit. Com la història de Maixabel Lasa.

2000: El 29 de juliol de l'any 2000 al matí, el seu marit, l'exgovernador civil de Guipúscoa Juan Mari Jáuregui, li va dir que havia somniat que el mataven. "No pensis aquestes coses", li va respondre ella. Al migdia, li va sonar el telèfon: era la seva germana que li deia que no sortís de casa. Ella ja va saber que s'acabava de quedar vídua. Feia sis dies que havien celebrat les Noces d'Argent.

2011: El 26 de juny de 2011, Lasa es va reunir amb Luís Carrasco, un dels assassins del seu marit, a la presó alabesa de Nanclares de la Oca. En el marc de les trobades restauratives entre víctimes i exmembres d'ETA penedits, es va trobar "amb la persona que més mal m'ha fet a la vida" i no va parar de fer-li preguntes, va escoltar-lo i també va consolar-lo. Carrasco va escriure que amb Lasa tenia "un deute que mai podré pagar".

Al cap d'un temps, es va reunir també amb Ibon Etxezarreta, un altre dels membres del comando. Li va dir que preferia "ser la vídua de Juan Mari que ser la teva mare" i l'exetarra va contestar-li que ell també hauria "preferit ser Juan Mari Jáuregui que Ibon Etxezarreta".

2014: És 29 de juliol i, com cada any, es fa un homenatge a Jáuregui a la muntanya de Burdinkurutzeta, prop de Tolosa. En un gest inèdit, hi va assistir Etxezarreta, l'home que conduïa el cotxe del comando que va matar-lo, amb un permís penitenciari. Catorze anys més tard, també va dur el cotxe, amb Lasa i un mediador del govern basc a dins. Després de demanar perdó en una carta pública per un crim "injustificable", va col·locar un ram de dotze clavells vermells i un de blanc: "els clavells vermells signifiquen els anys que he estat en la foscor i el blanc és la meva tornada al seny".

2018: La setmana abans que ETA es dissolgués, es va saber que Lasa està buscant feina per als assassins del seu marit. Malgrat el dolor, assegura que ho fa perquè creu "en les segones oportunitats".

Ramon Radó – Revista Valors (valors.org)

ANNA MUZYCHUK PERD ELS SEUS DOS TÍTOLS MUNDIALS D'ESCACS

La ucraïnesa Anna Muzychuk, doble campiona del món d'escacs, perd els seus dos títols per decisió pròpia. La jugadora es va negar a participar en el Mundial de partides ràpides i llampec que es va celebrar a l'Aràbia Saudita entre el 26 i el 30 de desembre de 2017.

Segons ha revelat a les xarxes socials, tant ella com la seva germana Mariya, dos anys més jove, van renunciar a defensar la seva corona per una qüestió de principis.

"En pocs dies perdré els meus dos títols mundials, un a un. Solament perquè he decidit no anar a l'Àrabia Saudita; per no jugar amb les regles d'uns altres, per no portar abaya, per no haver d'anar acompanyada quan estic al carrer i, en resum, per no sentir-me una criatura secundària.

Fa exactament un any vaig guanyar aquests dos títols i era la persona més feliç al món dels escacs, però ara em sento molt malament. Estic preparada per lluitar pels meus principis i saltar-me aquesta convocatòria, en la qual podia haver guanyat més que en una dotzena de competicions juntes.

Tot això és molt molest, però el més decebedor de tot és que a gairebé ningú li importa.

És un sentiment realment amarg, però no prou perquè canviï la meva opinió i els meus principis. El mateix passa amb la meva germana Mariya i estic molt contenta que compartim el mateix punt de vista. I sí, per a aquells que els interessen... Tornarem!"

L'organització de la competició a l'Àrabia Saudita havia donat permís perquè les dones poguessin jugar sense lluir hiyab, el vel islàmic, però sí que els obligava a seguir un estricte codi de vestimenta: portar pantalons blaus marins o negres i brusa blanca de coll alt, entre altres condicionants.

Les germanes Anna i Mariya Muzychuk van participar i van guanyar ex aequo, el 4 de febrer de 2018, l'esdeveniment Women Chess Stars de València, la primera Exhibició Internacional d'Escacs Femenins en aquesta comunitat que organitza el Club d'Escacs Laboratori SyS Paterna.

La presència d'Anna Muzychuk, campiona del món el 2017, va despertar gran expectació després de renunciar a revalidar el seu títol al no assistir al mundial a l'Àrabia Saudita per la situació de les dones en aquell país. La ucraïnesa va anteposar els seus principis i va optar per renunciar al títol perquè havia de participar amb un "hiyab" i senzillament va dir "no".

Abans de començar la Women Chess Stars, Anna Muzychuk va oferir una roda de premsa per abordar i denunciar el tracte que reben les dones en molts països. "He perdut els meus títols però la partida no ha acabat, aquesta partida segueix en marxa. M'agradaria que les dones del món m'escoltessin i guanyessin en confiança. Espero que les meves paraules puguin ajudar en el futur a les dones. Avui dia ja estic ajudant perquè els meus missatges a Facebook s'han llegit. Els grans mitjans de comunicació m'estan fent costat", s'ha congratulat la jugadora d'escacs.

Anna Muzychuk ha recordat que va començar a investigar sobre la cultura d'Àrabia Saudita i la seva relació amb les dones i es va adonar que "els drets de les dones no són respectats a Àrabia, per això no hi vaig anar".

"Les dones sempre han d'estar acompanyades per homes i sortir amb el mocador. Vaig decidir no jugar, va ser una decisió molt complicada perquè vaig perdre dos campionats mundials. Els premis a Àrabia eren molt bons, hi havia molts diners però no m'importa. Els meus principis estan per sobre de totes les coses", ha recalcat.

Acompanyada per la seva germana Mariya, Anna ha considerat clau el suport familiar des que va decidir plantar a les autoritats saudites. "Quan va passar allò d'Àrabia la meva germana va estar al meu costat en tot moment, també ho va fer una jugadora xinesa. Igualment, un 40% del top masculí van decidir no acudir al torneig en senyal de suport", destaca Anna Muzychuk per incidir que res ni ningú, ni molt menys els suculents premis, li haurien fet canviar de parer.

"Els premis eren astronòmics i això va fer que la majoria de jugadors acudissin. Jo respecto els jugadors d'escacs que hi van anar, encara que m'agradaria que aquests tornejos es disputessin en països que respectin els drets de la dona", incideix la jugadora.

D'altra banda, Anna Muzychuk s'ha mostrat "molt contenta" per com ha estat rebuda a València alhora que ha enaltit tots els valors que envolten el joc dels escacs, que ha format part de la seva vida gairebé des del bressol.

"Sóc una jugadora d'escacs i m'agradaria enaltir els seus valors.

Als escacs hi pot jugar qualsevol persona: nens, mares, avis. Sempre marca el final segons ha transcorregut la partida. Els escacs m'han ajudat a viatjar i conèixer moltes cultures i respectar-les. Els escacs ajuden a la memòria i als principis. Estic segura que la meva vida no seria igual si no fos jugadora d'escacs", ha subratllat per donar-li les "gràcies" als seus pares per iniciar-la en aquest món.

"Tot això va passar gràcies als meus pares. Des de molt petites ens van entrenar a mi i a la meva germana Mariya. Estic molt agraïda als meus pares que van aconseguir que fóssim campiones del món", ha conclòs.

DRETS UNIVERSALS (2)

L'ESCLAVITUD

L'esclavitud és un sistema social que consisteix en que unes persones (els amos) fan treballar per la força a altres persones (els esclaus) sota unes condicions molt precàries (habitualment sense més paga que el menjar, la roba i l'aixopluc imprescindibles per a la seva supervivència).

En aquest sistema, les persones esclaves són tractades pels seus amos com a mercaderies en propietat, sent venudes, comprades i obligades a treballar o realitzar altres tasques. Per tant, els esclaus són privats de la seva llibertat i altres **drets humans**.

L'esclavitud és una de les relacions més perverses que les persones han mantingut des de l'antiguitat, especialment en aquells casos en els quals el tracte de l'amo cap al seu esclau es caracteritza per la violència i la vexació. És un dels màxims exponents de maldat i menyspreu pels drets humans.

Al llarg de la Història, l'esclavitud ha estat institucionalitzada i reconeguda. Va existir en totes les societats antigues: Mesopotàmia, Índia, Xina, Grècia, Roma, civilitzacions precolombines, etc. Els esclaus s'obtenien dels presoners de guerra, delinqüents, persones d'una altra raça o religió, o persones que eren venudes pels seus familiars a canvi del perdó d'un deute.

A Europa, a partir de l'any 1100, la servitud del sistema feudal va anar a poc a poc suplantant l'esclavitud, que a principis del segle XVI fou totalment reemplaçada pel treball més o menys retribuït.

Per contra, durant el període de colonització d'Àfrica i Amèrica per part dels imperis europeus, l'esclavitud en aquests continents estava molt estesa, aplicant-se als nadius d'aquests territoris. A més, existia un sistema comercial en el qual es "caçaven" persones joves a Àfrica per enviar-les a Amèrica, on realitzaven treballs forçats, sent tractats gairebé sempre com a pures mercaderies. Entre 1500 i 1850 es calcula que més de dotze milions d'africans esclavitzats van ser transportats a Amèrica i que quatre milions més van morir pel camí.

Les tres grans religions monoteistes, Judaisme, Cristianisme i Islam, van tolerar i de vegades van afavorir l'esclavitud, tendint a protegir els seus fidels contra aquesta, però acceptant l'esclavitud dels adeptes a altres religions.

L'esclavitud "clàssica" va perdurar fins ben entrat el segle XIX i principis del XX en algunes regions del planeta.

En l'actualitat tots els països prohibeixen l'esclavitud, però s'estima que existeixen encara al món entre 20 i 30 milions d'esclaus "moderns". L'esclavitud actual es presenta de moltes maneres: matrimonis forçats, nens soldats, esclavitud per deute, algunes formes de prostitució, etc., sobretot en països d'Àfrica i Àsia en què la pobresa i la desídia abunden.

L'esclavitud ha evolucionat a pràctiques com el comerç de dones i nens, els quals són agafats per personatges sense escrúpols per explotar-los sexualment i laboralment. Òbviament, els nens i les dones amb menys recursos són la població més propensa a caure en aquestes circumstàncies.

Malgrat les conquestes socials de les minories i els avenços que s'han aconseguit en tots els sentits en l'actualitat, hi ha moltíssimes parts del món que encara segueixen emprant l'esclavitud igual que en els temps més remots, gairebé com si l'ésser humà no hagués evolucionat en matèria social. Increïble però real...

Kofi Annan, secretari general de les Nacions Unides entre 1997 i 2006 i guardonat amb el Premi Nobel de la Pau de 2001 va dir: *"On existeix l'esclavitud, és negada la dignitat humana, i avergonyeix a tots els que diuen ser misericordiosos o compromesos amb els febles i vulnerables del món. Els drets humans no són altra cosa sinó la insistència en l'eradicació de l'esclavitud i de la coerció en tots els aspectes de la vida. Però encara així, en el llindar del nou mil·lenni, seguim trobant formes velles, i lamentablement, noves d'esclavitud. Milers de persones de tot el món viuen i moren com a esclaves d'una forma o altra."*

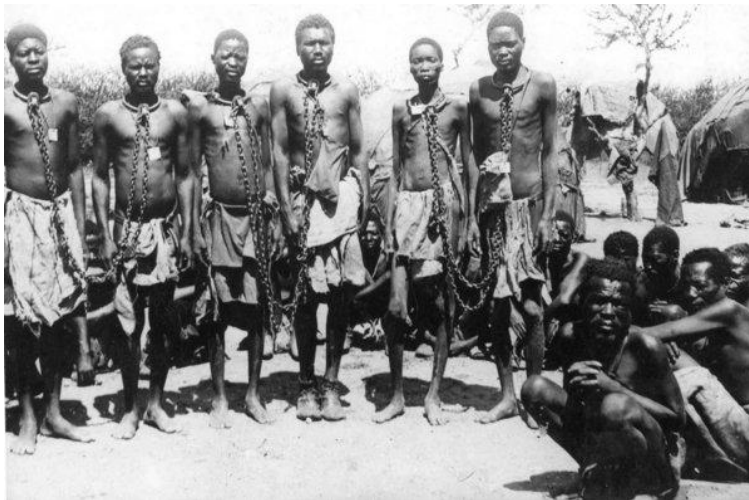
L'esclavitud s'eradica sobretot amb educació; en tots els fòrums mundials s'arriba a la mateixa conclusió, com si fos un gran descobriment. Amb educació cada ésser humà es valora en la seva essència, fa respectar els seus drets i s'adona que és tan important com el que el pretén dominar o esclavitzar.

També ha d'haver-hi un major i més efectiu control per part de les autoritats supranacionals sobre aquelles zones i activitats amb major risc d'explotació d'éssers humans.

A més, totes les persones que estem d'acord amb que tot tipus d'esclavitud és menyspreable i que ens agradaria contribuir a la seva eradicació, com a mínim hauríem de recolzar, d'una manera efectiva, a entitats com Amnistia Internacional, Human Rights Watch, Oficina de l'Alt Comissionat per als Drets Humans de l'ONU (ACNUDH)... així com a aquelles ONGs més petites que, residint en el nostre entorn, treballen amb el mateix objectiu.

Els casos d'esclavitud explicats en la història de la humanitat són moltíssims i sempre estan impregnats de relats molt cruents i violents, amb l'absolut maltractament, abús i denigració dels individus que la sofreixen. Molts amos creien que solament per mitjà de la submissió i la força aconseguirien el favor de l'esclau i la seva absoluta lleialtat.

A continuació es reproduïxen uns quants relats relacionats amb l'esclavitud.

LA SITUACIÓ DELS ESCLAUS EN L'ANTIGA ROMA

L'esclavitud en l'Antiga Roma constituïa una de les característiques de la societat romana. Al llarg de tota la història de l'Imperi Romà i el seu domini sobre el Mediterrani, Europa, Àfrica i Àsia, la societat romana va ser essencialment esclavista, i tant la seva economia com la seva estructura social es basaven en un sistema de classes on l'esclau constituïa el graó més baix de la societat. La majoria dels esclaus en l'Antiga Roma s'adquirien per mitjà de les guerres: els exèrcits romans portaven els presoners de tornada com a part de la recompensa de la guerra.

Davant del temple de Pietas hi havia la columna lactaria, on eren dipositats i exposats els nadons abandonats, és a dir, els que el “pater familias” es negava a reconèixer, perquè algú els adoptés. Això gairebé mai passava, sinó que els recollien persones que els convertien en esclaus si eren homes, i en prostitutes si eren dones. Els nens inútils, deformis o febles eren eliminats. El nen adoptat prenia el cognom del nou pare. Quan una esclava tenia un fill, era responsabilitat del seu amo acceptar-lo a la família. Que el matés si no era acceptat no estava mal vist, encara que més tard va arribar a tenir algun tipus de reprovació moral.

Condicció d'esclaus, dret i manumissió.

Dins de l'imperi, els esclaus eren venuts en subhasta pública o, de vegades, mitjançant venda privada per aquells esclaus més valuosos. La tracta d'esclaus va ser supervisada pels funcionaris fiscals romans anomenats Qüestors. De vegades els esclaus estaven exposats en suports rotatius, per ser millor observats, i al costat de cada esclau hi havia algun tipus de placa que descrivia el seu origen, salut, caràcter, intel·ligència, educació, i qualsevol altra informació útil per als compradors.

Per poder apreciar millor les seves qualitats i defectes sempre eren exposats nus. Els preus variaven amb l'edat i la qualitat, així els nens esclaus eren més barats que els adults, i entre aquests últims els més valuosos aconseguien preus equivalents a milers de dòlars d'avui dia. Com a garantia, el concessionari estava obligat a reemplaçar amb un esclau nou dins dels sis mesos després de la compra, si l'esclau tenia defectes ocults que no es van manifestar en la venda. Els esclaus posats a la venda sense període de garantia estaven obligats a portar una gorra en la subhasta, i eren més barats.

La vida com a esclau depenia en gran mesura del tipus de treball que se li assignava, havent-n'hi una gran varietat. Per als esclaus, l'assignació de les mines era sovint una sentència de mort lenta. Als esclaus agrícoles generalment els anava millor, mentre que els esclaus domèstics de les famílies riques de Roma (família urbana) probablement gaudien del més alt nivell de vida dels esclaus romans, al costat dels esclaus de propietat pública (servus publicus) que no estaven subjectes als capricis d'un sol amo. Malgrat que el seu allotjament i menjar eren d'una qualitat notòriament inferior a la dels membres lliures de la família, podria ser comparable a la de molts romans lliures, però pobres.

Es podien trobar esclaus domèstics treballant com a perruquers, majordoms, cuiners, empleades domèstiques, infermers, mestres, secretaris i costureres. Esclaus amb més educació i intel·ligència podien treballar en professions tals com la comptabilitat, l'educació i la medicina. Els esclaus de ciutat solien tenir família i una gran autonomia. Podien aconseguir la llibertat o manumissió de diferents formes:

1. Bastant irònicament, amb la seva pròpia mort, quan l'alliberaven perquè tingués un enterrament de persona lliure.
2. Amb la mort del seu amo, en el testament del qual solien alliberar els seus esclaus com a mostra de generositat. Quan eren alliberats d'aquesta manera, se'ls deixava alguna propietat o diners.
3. Comprant la seva llibertat, ja que després d'haver passat anys d'intermediari del seu amo en els negocis, podien guanyar un peculí.
4. Per declaració davant un magistrat. Amo i esclau defensaven la seva llibertat davant un magistrat. Si era acceptada, se li posava un bastó al cap com a senyal de la seva llibertat. Molts emancipats romanien a les seves cases fent les mateixes labors, encara que amb major dignitat.

Els esclaus eren propietat absoluta del seu amo. Mancaven de personalitat jurídica, de béns, i fins i tot de família pròpia. L'esclau romà no tenia dret al matrimoni, al parentiu -no podia exercir la paternitat ni la maternitat- ni a la propietat. Els fills eren venuts i separats de les seves mares. No obstant això, mitjançant la potestat, podia adquirir, per al seu amo, tota classe de propietats i fins i tot sol·licitar un crèdit, encara que no estava facultat per obligar-lo a assumir deutes en el seu nom.

Els esclaus ajudaven l'amo a posar-se la toga, ja que era una labor de gran complicació. Eren els encarregats de rebre els convidats, recollir-los la toga i les sabates i oferir-los un bany calent o una rentada de peus. Els més macos i amb millors maneres servien el menjar vestits de colors vius, que contrastaven amb les seves cabelleres, amb les quals de vegades els seus amos s'assecaven. Els més agraciats servien el vi i tallaven els menjars mentre que els que netejaven els plats i recollien les taules anaven pitjor vestits. A cada convidat se li adjudicava un esclau "servus ad pedes" que romania als seus peus. Els que naixien com a esclaus i eren educats, formaven una classe privilegiada entre la servitud. Malgrat tot, no se'ls permetia entrar a representacions teatrals. Als esclaus se'ls podia posar un collaret amb una placa en la qual es llegiria "tenemene fucia et revo cameadomnum et viventium in aracallisti", traduït com "detingueu-me si m'escapo i torneu-me al meu amo".

El preu d'un esclau ens arriba a través de Cató, i sabem que era de mitjana d'uns mil cinc-cents denaris, preu que va pujar al llarg del segle II aC fins a aconseguir els vint-i-quatre mil sestercis. Alguns esclaus tenien la consideració de persones lliures, bé per la humanitat dels seus amos o pel treball intel·lectual que desenvolupaven. Això va passar amb els esclaus procedents de l'Antiga Grècia, que en certa manera l'amo considerava de major educació que la seva. Aquests eren els que servien com a secretaris, administradors o educadors.

Al segle III es van reduir les masses d'esclaus i aquests van començar a valorar-se gairebé com a persones lliures. L'emperador Dioclecià era fill d'un esclau que havia comprat la seva llibertat. Els lliberts van ser a partir del segle VI, segons l'emperador Justinià I, ciutadans sense cap distinció procedents de l'esclavitud. Si no conservaven els llaços de fidelitat a les seves cases eren anomenats lliberts ingrats. Exercien majoritàriament la labor de comerciants o artesans, i en menor mesura de mestres romans (ludi magister), gramàtics (encarregats de l'ensenyament secundari), banquers o metges, que no tenien remuneració.

L'economia romana, com la seva societat, depenia del treball d'esclaus, que eren fonamentals en els latifundis, mines i indústries. Aquesta economia va augmentar a partir del segle II gràcies a les victòries de Juli Cèsar, que va posar en subhasta a aproximadament un milió d'esclaus durant la Guerra de les Gàl·lies (58-51 a C). A Delos, van arribar a subhastar-se fins a deu mil esclaus en un sol dia.

eltrabajonoshacelibres.blogspot.com

NOSALTRES, ESCLAUS DE SURINAM

"Una vegada el vaixell negrer havia arribat a Surinam i, durant uns quants dies, l'alimentació havia tornat a ser acceptablement bona, els infeliços esclaus eren banyats i a continuació empastifats amb llard i oli; a més, se'ls tallava el pèl rasurant-los el cap de manera que quedessin formades amb el cabell que es deixava sense tallar, tota classe de figures com estels, mitges llunes i altres, amb la finalitat de posar-los en ridícul, exposats a la burla i al riure dels blancs, tan exquisidament educats en aquells temps".

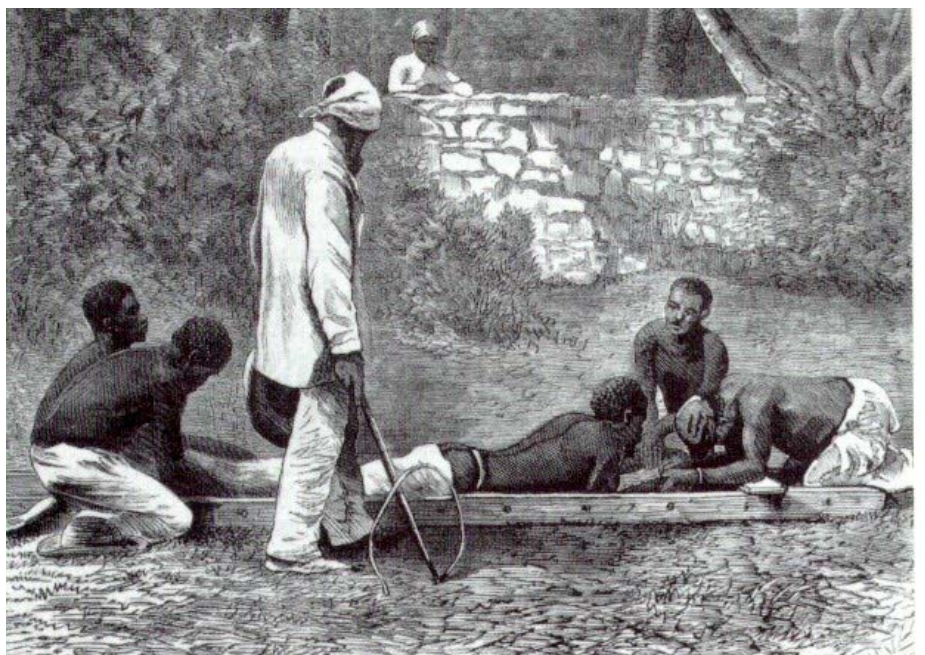
Qui escriu és Anton de Kom, surinamès nascut el 1898, descendent directe d'esclaus i estudiós d'aquest tema. Els seus relats són tan patètics i mostren tanta brutalitat en el tracte dels esclaus que qualsevol relat fantasiós sobre la maldat humana, queda empetitit.

"La vídua Mauricius, una dama de la més alta societat a Surinam, va fer lligar a un arbre una vella esclava i assotar-la fins a ocasionar-li la mort. Ella mateixa va explicar que ho havia fet moguda per un simple caprici, ja que experimentava un gran desig de veure patir a la vella nodrissa. Diversos dels seus esclaus havien corregut aquesta mateixa sort: fins i tot tres nens petits de la seva plantació eren freqüentment castigats en el "poltre espanyol". Davant la intervenció de la justícia pels maltractaments, la vídua va admetre els fets i va respondre: "com que es tracta de béns de la meua propietat, pels quals vaig pagar amb els meus diners, puc destruir-los".

"L'amo de la plantació Arendrust va tenir coneixement que un dels seus esclaus estava enamorat de l'esclava Betje, l'estimada de l'amo. Va manar fuetejar l'esclau, cremar-lo per tot el cos i després clavar-lo a un camal de fusta. Quan el desgraciat va sucumbir a aquests turments, el van tirar a un pou, cobrint-lo de calç viva. Betje, que no era indiferent als reclams de l'esclau, va ser també fuetejada fins a fer-la sagnar i sotmesa a cremades". Les dones que plaïen al patró, havien de servir-lo al llit i els nens que d'aquesta unió naixessin anaven engrossint la riquesa del propietari.

El cas més escabros que relata A. de Kom és el següent: "Claas Badouw, director de la plantació La Rencontre va acusar injustament al seu esclau Pierro d'haver intentat enverinar-lo. Pierro va ser conduït a la cuina on li van seccionar els deu dits de les mans i els deu dits dels peus amb un afilat cisell. Seguidament va ser obligat a menjar-se'ls. Badouw va prendre amb la seva pròpia mà un ganivet i li va tallar una orella a l'esclau la qual també va haver de menjar-se. Llavors el cavaller blanc empunyant una navalla li va tallar la llengua i li va ordenar que se l'empassés. Agonitzant de dolor, Pierro emetia alguns sons la qual cosa va posar furiós a Badouw que amb unes tenalles li va arrencar el tros de llengua que li quedava. A continuació va ser portat a l'embarcador del riu i lligat dintre d'un vell bot. Van intentar cremar-lo viu mitjançant herba seca de la riba, a la qual es va calar foc. Com que l'herba no produïa la suficient flama, Baudouw va donar l'ordre de deslligar a l'esclau, fuetejar-lo i enterrar-lo, viu encara, en un fossat..."

Històries recollides per Guillermo Giacosa (periodista) del llibre de A. de Kom, "Nosaltres, esclaus de Surinam" publicat per Edicions Casa de las Américas.

L'ONCLE TOM, EL MELODRAMA I L'ESCLAVITUD

A començaments del 1850, als Estats Units, Walt Whitman publicava "Fulles d'Herba" i venia deu exemplars de la seva primera edició; Herman Melville "Moby Dick", Nathaniel Hawthorne "La lletra escarlata", Henry Thoreau "Walden o la vida en els boscos". Cap d'ells va tenir l'èxit ni va provocar un efecte tan immediat i transcendent com un llibre sense grans mèrits literaris escrit per una dona: Harriet Beecher Stowe. El llibre: "La Cabana de l'Oncle Tom". Les vendes: deu mil exemplars en una setmana i més de tres-cents mil el primer any. Després de la Bíblia, "La Cabana de l'oncle Tom" va ser el llibre més venut del segle XIX. El seu tema central: l'esclavitud.

Quan el llibre va aparèixer, Estats Units es trobava en els inicis d'un conflicte que es desencadenaria la dècada següent. Els estats del nord eren industrialistes i abolicionistes, i els estats meridionals, agrícoles i esclavistes. Es debatia un model de país. El Sud necessitava els esclaus per tenir mà d'obra econòmica en el cultiu del cotó. El Nord, la llibertat dels esclaus per incorporar-los al nou sistema industrial en el qual es necessitava crear una classe obrera que gastés al mercat el que guanyava a les fàbriques. Ni uns ni altres tenien cap ideal humanitari. Era una qüestió econòmica. Els interessos econòmics del Nord coincidien amb l'ideal de llibertat mentre que els del Sud xocaven contra ell. "La Cabana de l'Oncle Tom" apareix en el context d'aquesta discussió. No obstant això, Stowe no està motivada per raons polítiques ni econòmiques. És una cristiana, filla d'un pastor, casada amb un pastor vidu, que realment creu en la igualtat i en imposar la pietat entre els homes. La seva novel·la provocarà més polèmiques i transformarà en abolicionistes a centenars de milers de lectors. Una obra de ficció, doncs, va aconseguir el que no van aconseguir ni els pasquins polítics ni els llibres polítics i filosòfics que van tractar el tema de l'esclavitud. Anys després, Lincoln, en conèixer l'escriptora li va dir: "Així que és vostè la responsable d'iniciar aquesta gran guerra".

Harriet Elizabeth Beecher Stowe vivia a Connecticut i no coneixia el Sud, amb prou feines havia fet una curta visita a l'estat de Kentucky. Però el seu pare era un abolicionista i la seva serventa li va explicar històries dels esclaus. Harriet era mestressa de casa, mare i escrivia per aconseguir una mica més de diners per a la família. El seu nom com a escriptora ja era una mica conegut quan va començar a publicar-se en el National Era, un periòdic abolicionista, la història de Tom. Un any després, seria editat el llibre. Les repercussions van ser extraordinàries. Els lectors del Nord es mostraven horroritzats davant les atrocitats que es cometien al Sud amb els esclaus negres. Els lectors del Sud asseguraven que tot era una mentida ideada per la ment malalta d'una dona. Com a resposta a les acusacions de falsedat, Beecher Stowe va escriure, el 1853, una obra: "Claus per a la Cabana de l'Oncle Tom", en la qual va reunir una enorme quantitat d'articles periodístics i de denúncies sobre casos reals que mostraven la injustícia i la crueltat que s'exercia sobre els esclaus. El que explicava ara superava en molt el seu relat de ficció. Des de llavors, ningú va poder posar en dubte la forma en què els autoproclamats "cavallers del Sud" usaven sexualment les dones negres, com castigaven a fuetades els indiscolpats, i les condicions infrahumanes en les quals vivien els negres. Una cosa totalment diferent als comprensius i generosos amos blancs i als judiciosos esclaus negres que presentarà, al segle següent, Margaret Mitchel amb la seva novel·la rosa "Lo que el viento se llevó".

"La Cabana de l'Oncle Tom" va donar pas a una indústria que es va formar al seu voltant: joguines, estàtues, mocadors i vaixelles, amb les imatges dels personatges, se'n van vendre milers. L'episodi en què Eliza s'escapoleix amb el seu fill en braços per aconseguir territori lliure i ha de travessar el riu Ohio es va convertir en una escena essencial del teatre nord-americà, quan es va dramatitzar el llibre en els "Tom Xou" que van recórrer els estats del nord. Eliza amb el seu fill en braços va provocar més plors que tot el que havia produït la ficció fins llavors. Molts van estar d'acord que Beecher Stowe havia estat la promotora del triomf de Lincoln.

Pocs llibres han significat tant en la història dels països com "La Cabana de l'Oncle Tom". I encara menys arribar a convertir-se en un fenomen social. Això és el que va ser aquest melodrama en el qual una senyora mestressa de casa i escriptora, en el seu temps lliure va explicar la història d'uns negres esclaus anomenats Tom, Eliza, Eva, George, Chloe, Emmeline i Topsy. Un llibre sense molt valor literari però amb un immens valor social, sent un dels més formidables ariets per enderrocar l'esclavitud i combatre la injustícia i la crueltat que constitueixen qualsevol forma de racisme.

EL FERROCARRIL SUBTERRANI

Aproximadament dotze milions d'esclaus van ser introduïts a Amèrica durant els tres segles i mig que va durar oficialment el període esclavista, concretament entre 1519 i 1886. Persones que eren arrencades d'Àfrica i de les seves famílies i transportades a l'altre costat de l'Atlàntic com a mercaderies. El principal destí dels esclaus eren les plantacions de sucre del Carib i del Brasil i, en menor mesura, Amèrica del Nord, on a partir de 1619 hi van arribar uns sis-cents mil esclaus. No tothom, però, estava d'acord amb aquest sistema.

Va ser a inicis del segle XIX, que un grup de ciutadans lliures i d'esperit abolicionista, va decidir actuar contra l'esclavisme. Conegut com el Ferrocarril Subterrani (Underground Railroad), van crear una xarxa clandestina i perfectament organitzada d'ajuda als esclaus perquè aquests poguessin escapar de les plantacions i creuar el país vers els estats lliures del nord o Canadà.

El nom de Ferrocarril Subterrani prové del fet que els seus membres utilitzaven termes d'aquest sector de manera metafòrica per referir-se a les seves activitats. Per exemple, els maquinistes eren els qui ajudaven als esclaus fugitius, la majoria negres lliures, blancs abolicionistes o activistes cristians; les estacions eren cases particulars, escoles o esglésies on els fugitius podien descansar, menjar i rebre assistència mèdica; els esclaus fugitius eren els passatgers, els quals juraven no revelar mai ni llocs ni noms; les rutes eren els carrils i els estats del nord o Canadà la destinació. Si el fugitiu era capturat durant la fugida per algun caçador d'esclaus era castigat i tornat al seu amo. La pena vers els maquinistes, homes valents i gran defensors de la llibertat, era més dura: ajudar un esclau estava castigat amb pena de mort o escarments públics brutals. Això, però, no va aturar molts abolicionistes valents.

Per exemple, el matrimoni format per Levi i Catherine Coffin, que vivien a Newport, Indiana, van ser caps d'estació per més de vint anys i en aquest temps van passar per casa seva (l'estació) uns dos mil fugitius. També es coneix la història de Harriet Tubman, una exesclava de Maryland, coneguda popularment com la "Moisés dels esclaus", perquè després d'aconseguir la seva pròpia llibertat va tornar dinou vegades al sud per ajudar a escapar a centenars d'altres persones. O, William Still, que en adonar-se que un dels esclaus fugats era el seu propi germà, va decidir portar un registre de la història de les persones que passaven per la seva estació, concretament 649. Un document històric de gran valor.

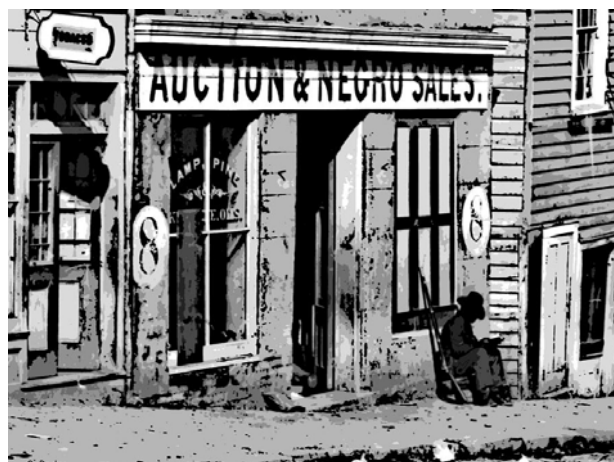
El Ferrocarril Subterrani va funcionar fins que després de la Guerra de Secessió (1861-1865), quan es va abolir definitivament l'esclavitud. Aleshores aquesta xarxa clandestina ja havia complert les seves dues principals funcions: conduir cap a la llibertat a centenars d'esclaus i influir en la opinió pública a favor de la causa abolicionista.

De fet, les persones que havien col·laborat amb el Ferrocarril Subterrani van jugar un important paper en la guerra perquè tenien un gran coneixement del terreny.

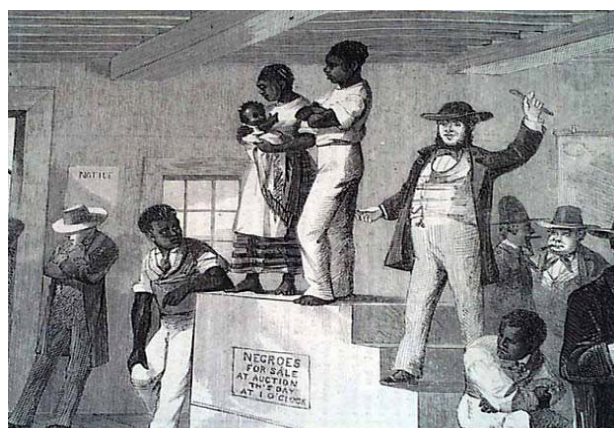
De la història a la literatura.

Aquest capítol de la història dels Estats Units, encara desconegut per moltes persones, acaba de popularitzar-se gràcies a la novel·la de Colson Whitehead, *El ferrocarril subterrani* (Ed. Periscopi), guanyadora del National Book Award 2017 i Premi Pulitzer d'obres de ficció 2017. Un relat que endinsa el lector en el context històric de l'Amèrica esclavista i, malgrat cobreix la història d'un tel de fantasia, no estalvia escenes de brutalitat i violència i ressalta el coratge de la Cora, la protagonista, per trencar les cadenes físiques i mentals heretades de l'esclavitud i aconseguir la desitjada llibertat.

Maria Coll - Revista Valors (valors.org)

Anunci de subhasta d'esclaus a Geòrgia, EE.UU., a mitjans del segle XIX

BREU INFORME 2017/2018 SOBRE ELS DRETS HUMANS

Per AMNISTIA INTERNACIONAL

Els líders mundials abandonen els Drets Humans.

El món està sofrint les terribles conseqüències de la retòrica de l'odi, que amenaça de normalitzar la discriminació a gran escala dels grups marginats, adverteix Amnistia Internacional al presentar la seva valoració anual de la situació dels Drets Humans.

No obstant això, l'organització veu que existeix un creixent moviment d'activistes, tant novells com avesats, que fan campanya per la justícia social, la qual cosa permet tenir l'esperança d'invertir la tendència a l'opressió.

L'odi promogut pels Estats.

El 2017, el món va ser testimoni d'una reculada dels Drets Humans. Els senyals d'aquesta reculada estaven a tot arreu. Arreu del món, els governs seguien reprimint el dret de manifestació, i els drets de les dones van caure en picat als Estats Units, Rússia i Polònia.

Des de Veneçuela fins a Tunísia, presenciem el creixement d'un enorme descontentament social, mentre a la gent se li nega l'accés als seus drets humans fonamentals al menjar, l'aigua potable, l'atenció mèdica i l'habitatge.

I des dels Estats Units fins a la Unió Europea, passant per Austràlia, els líders dels països rics van seguir abordant la crisi global de refugiats amb una falta d'humanitat absoluta, i considerant a les persones refugiades, no com a éssers humans amb drets, sinó com a problemes que havien de ser desviats.

En aquest clima, l'odi promogut per l'Estat amenaça de normalitzar la discriminació dels grups minoritaris. Els lemes xenòfobs corejats durant una marxa nacionalista a Varsòvia, Polònia, o l'àmplia repressió de les comunitats LGBTI des de Txetxènia fins a Egipte, van mostrar com va augmentant l'apologia oberta de la intolerància.

Entre el cabal d'històries esgarrifoses destacaven els terribles informes sobre la neteja ètnica duta a terme per l'exèrcit de Myanmar contra la seva població rohingya. Els relats captats pels equips de recerca d'Amnistia Internacional eren absolutament esquinçadors.

"A Shafi, el meu fill de dos anys, el van copejar amb força amb un pal de fusta. Un cop, i ja estava mort [...]. Van matar a tres dels meus fills", va explicar una dona a la qual els soldats van arrabassar els seus diners, les seves pertinences... i els seus fills.

Però, amb pocs líders disposats a defensar els drets humans en l'escena mundial, els crims de lesa humanitat i els crims de guerra comesos des de Myanmar fins a l'Iraq no han rebut atenció, la qual cosa ha convertit el món en un lloc més perillós.

Vam dir no a un món sense Drets Humans.

Al llarg de l'últim any, els líders han promogut l'odi, han lluitat contra els drets, han fet cas omís dels crims de lesa humanitat i han deixat alegrement que la desigualtat i el sofriment sortissin de control. Això va provocar protestes massives que demostraven que, encara que els desafiaments poden ser més grans que mai, la voluntat de combatre'ls és igual de forta.

En el seu informe sobre la situació dels Drets Humans al món el 2017/18, que abasta 159 països, Amnistia Internacional presenta l'anàlisi més exhaustiva de la situació actual dels mateixos.

Encara que les conclusions segueixen sent escruixidores, són els fets com els que es destaquen en l'informe els que han mobilitzat a gent de tot el món per plantar-li cara a l'adversitat i fer sentir la seva veu.

La protecció del nostre dret a la llibertat d'expressió adquireix una importància superlativa.

L'any passat, la xifra de persones que van ser atacades per lluitar contra la injustícia va aconseguir un nivell rècord. Com a organització mundial dedicada a lluitar pels Drets Humans, Amnistia Internacional no escapa dels atacs. El propi personal a Turquia va ser detingut i empresonat per càrrecs totalment infundats. Encara que İdil Eser, directora d'Amnistia Internacional Turquia ha estat posada en llibertat, Taner Kılıç, president d'Amnistia Internacional Turquia, roman empresonat.

Imagina que et dediques a l'advocacia, el periodisme o que ets activista i que la teva vida corre perill per dir la veritat.

Això és exactament el que està succeint en aquests moments, mentre les autoritats persegueixen agressivament a persones que han defensat els Drets Humans. A aquests activistes els estan matant en quantitats impressionants: el 2017 es van registrar més de 312 homicidis, un augment respecte als 281 de l'any anterior.

Malgrat els esforços per tancar ONGs, soscavar els mitjans de comunicació, privar la població del seu dret a manifestar-se i empresonar als qui fan campanya, la gent es va negar a deixar-se silenciar.

Però, en aquest clima de temor i intimidació, és encara més fonamental que seguim alçant la veu.

REFLEXIONS (3)

MANIFEST CONTRA ELS PARADISOS FISCALS

Segons aquest manifest, en un Estat de Dret, totes les necessitats bàsiques podrien estar assegurades si l'Estat, via impostos, recaptés de les grans fortunes i corporacions el que pertany a la societat. Molts polítics europeus van prometre, en esclatar la crisi, acabar amb els paradisos fiscals, però no només s'han estès, sinó que constitueixen, en l'actualitat, una autèntica plaga.

Solament a Europa tenim: Suïssa, Liechtenstein, Mònaco, Gibraltar, Malta, Luxemburg o Andorra; Àustria, Holanda i Irlanda actuen moltes vegades també com a tals; a Londres, s'han blanquejat fins a 150.000 milions d'euros, segons dades oficials britàniques. En aquesta ciutat, el blanqueig es realitza a través de compres de pisos o palauets molt cars, sense noms ni cognoms, i els seus propietaris no paguen impostos. No obstant això, segons els Papers de Panamà, més de quaranta mil propietats immobiliàries de Londres són d'empreses amb seu en paradisos fiscals.

Els 20 principals bancs europeus, registren el 26% dels seus beneficis en paradisos fiscals, la qual cosa els reporta uns beneficis de 25.000 milions d'euros. En els últims quinze anys i a escala mundial, la inversió cap a paradisos fiscals s'ha multiplicat per quatre.

A Espanya en concret, el flux des de paradisos fiscals al nostre país va créixer un 27,4% el 2014. Tot gràcies a un canvi en la regulació, que possibilita que els beneficis obtinguts per les empreses a l'estranger, gairebé no tributin al nostre país. L'impost de societats va reduir-se en un 49,5% entre 2007 i 2015, la qual cosa implica que l'Estat espanyol va deixar de percebre 22.219 milions d'euros, segons denuncia Oxfam Intermón.

L'opacitat característica dels refugis fiscals està fonamentada en els sistemes jurídics especials dels territoris on operen, incorporen altres aspectes com la prescripció del secret bancari així com la facilitat per crear empreses pantalla o instrumentals, fideïcomisos o fundacions, i entrellagar tot això en entramats societaris que són claus a l'hora d'ocultar a les persones físiques o jurídiques propietàries de comptes i empreses, així com per impedir que la policia judicial i els inspectors d'Hisenda puguin seguir la traçabilitat dels diners.

És per això que petits territoris, sense amb prou feines activitat econòmica, acumulen títols financers d'empreses i particulars. Es tracta d'un delictes de coll blanc, emparat per un marc jurídic internacional que reconeix els sistemes jurídics offshore. No obstant això, està a la mateixa base de la corrupció social i dels sistemes polítics. Com afirma el professor Rob Jenkins de la Universitat de Londres, la liberalització de les economies juntament amb la privatització del sector públic, ha incrementat el pagament de comissions il·lícites per empreses privades amb la intenció d'obtenir concessions públiques.

En general, existeixen quatre arguments a favor de la recaptació d'impostos: fa més just el sistema fiscal, augmenta els ingressos de l'Estat, ajuda a estimular el creixement econòmic i té efectes socials positius al reduir la desigualtat. No obstant això, la tendència en els últims anys és clara, les empreses cada vegada paguen menys impostos per preservar la seva rendibilitat, i per contra, la renda efectiva dels empleats es manté estable i augmenten els impostos indirectes sobre el consum, que castiguen particularment a les classes mitjanes i les més desfavorides.

El frau fiscal representa a Espanya una xifra de 89.000 milions d'euros a l'any, i és un dels més elevats de la Unió Europea i també de l'OCDE. Aquest frau fiscal es concentra en un sector molt petit de la població: les grans fortunes i les grans empreses que facturen més de 150 milions d'euros a l'any, i es realitza a través de la banca, la institució més important que ho canalitza cap als paradisos fiscals. Es calcula que una quarta part de la riquesa del món està dipositada en aquests paradisos fiscals.

EL MANIFEST

Som gent comuna, que col·labora amb els seus impostos al benestar col·lectiu.

Som els que honestament volem posar els nostres estalvis o petits capitals a treballar per a la societat, que no volem especular amb ells utilitzant paradisos fiscals.

Som gent a la qual es nega el seu dret al treball, a unes pensions dignes, a l'habitatge, als serveis o als subministraments bàsics; la gent empobrida per la crisi generada per la cobdícia de l'especulació immobiliària i financera, majoritàriament a través de paradisos fiscals.

Som la gent més vulnerable de la societat. En un Estat de dret tothom tindria assegurades les seves necessitats bàsiques si, en lloc d'evadir els diners a paradisos fiscals, les empreses paguessin els seus impostos a les societats en què operen.

Les petites i mitjanes empreses, que són les que creen treball, tenen dificultats per mantenir plantilles i pagar impostos, mentre que les grans corporacions segueixen acumulant beneficis; que, això sí, desvien cap als paradisos fiscals.

Demanem transparència i comptes clars. Són les elits polítiques i econòmiques les que dominen i en treuen profit d'un sistema corrupte, afavorit per l'opacitat dels paradisos fiscals.

Volem una societat sana, cohesionada i segura; això no obstant, l'economia criminal, el terrorisme, el tràfic de persones, el comerç d'armes i el narcotràfic, juguen amb la vida de la gent, ocultant i rentant els seus beneficis via paradisos fiscals.

Les xifres són prou eloqüents:

- Des de 2015 l'1% més ric de la població mundial posseeix més riquesa que el 99% restant.
- Totes les empreses de l'IBEX 35 tenen filials a paradisos fiscals.
- Més de la meitat del comerç mundial passa per paradisos fiscals.

Els paradisos fiscals són els vaixells insígnia de l'actual economia de casino, constitueixen una burla a la legalitat internacional i no posseeixen cap base econòmica d'interès per al bé comú, només serveixen als interessos espuris de les elits econòmiques, delinqüents financers i criminalitat organitzada. Són autèntiques xacres econòmiques que aprofundeixen la desigualtat, contribueixen a crear desequilibris, crisis econòmiques i corroeixen la democràcia. Per tant, han de ser eradicats per la comunitat internacional.

Els ciutadans, les ciutadanes i les organitzacions signants, constituïts en una comunitat d'interès, animem a la societat en el seu conjunt a organitzar-se per donar una resposta fèrria i inflexible contra els paradisos fiscals; a més exigim als nostres representants que emprenguin accions per anar avançant en el camí de la seva necessària abolició, entre elles:

- Pressionar des de tots els àmbits administratius, començant des dels municipis, perquè s'aprovin mocions en què es declarin ZLPP (Zones lliures de paradisos fiscals).
- Exigir que la Llei de Contractació Pública, actualment en tràmit parlamentari, incorpori criteris per penalitzar empreses o bancs vinculats a paradisos fiscals, en la línia de la iniciativa Zones lliures de paradisos fiscals.
- Reclamar als nostres representants polítics que pressionin a la Unió Europea perquè es creïn sancions que penalitzin els països o territoris que conservin el secret bancari i l'opacitat en la propietat de les societats, en perjudici de les arques públiques dels estats, així com aquells països que utilitzin el seu sistema tributari per a realitzar dumping fiscal.
- Obligar les empreses i corporacions a què informin anualment de les seves inversions, beneficis i impostos pagats país per país, i no globalment com actualment passa, de manera que no puguin amagar els seus guanys.
- S'ha d'exigir un ITF (Impost a les transaccions financeres) capaç de dissuadir l'enorme flux especulatiu que es negocia des d'aquestes plataformes opaques.

Volem fer visible el nostre rebuig a aquestes clavegueres financeres donant suport a les accions previstes per al 3 d'abril, declarat dia d'acció global contra els paradisos fiscals.

Els seus paradisos fiscals, els nostres inferns socials!

Els paradisos fiscals vulneren els nostres drets i soscaven la democràcia, junts lluitarem fins a la seva desaparició!

Extret de <http://manifest.fiscalitatjusta.cat/>

MANIFEST DIA INTERNACIONAL DE LES DONES. 8 DE MARÇ DE 2018

Avui, Dia Internacional de les Dones, com cada 8 de març, les dones de tot el món alcem les nostres veus per reivindicar la igualtat efectiva entre homes i dones perquè els nostres drets socials, polítics i econòmics són innegociables. Les dones, des de les nostres diversitats, som més de la meitat de la població mundial i cal que formem part de la presa de decisions en tots els àmbits i estaments. Cal que el nostre dret a la participació social i política sigui una prioritat.

Aquest any, a més a més, també té lloc una Vaga Feminista organitzada per organitzacions socials i el moviment feminista a la qual donen suport, entre d'altres, els sindicats majoritaris que han convocat "aturades laborals" de dues hores per denunciar la desigualtat, la precarietat i la violència vers les dones, amb la voluntat que aquesta afecti l'ocupació, el consum i l'educació.

Des del món municipal donem suport a les reivindicacions de la Vaga Feminista. Una vaga que tal i com diu el Consell Nacional de Dones de Catalunya (CNDC) "va més enllà del que s'identifica com atur laboral perquè la participació de les dones és nuclear en totes les esferes de la vida", per això hi donem suport i us animem a participar a les aturades previstes, en franges de dues hores, matí i tarda que han convocat els sindicats.

Avui, doncs, ens tornem a trobar per commemorar el dia internacional de les dones i per reclamar, novament, la igualtat entre dones i homes.

En ple S.XXI, les últimes notícies ens transporten a principis del S.XX. Quan els governants, les persones responsables de legislar, no són conscients ni tenen cap mena d'intenció d'actuar en relació a la diferència real i existent entre el sou, per la mateixa feina, de les dones respecte als homes. Concretament, segons les últimes dades de l'Eurostat és un 14,9%. Quan es creu que "això no és important" o quan es manifesta que "en això nosaltres no ens hi posem" és quan la societat, el poble, les dones i els homes, ens hem de rebel·lar, posar-nos de peu i dir "NO, aquesta no és la societat on vull viure. NO aquestes no són les decisions que ha de prendre el govern".

És el que es diu la bretxa salarial, la diferència de sou entre els homes i les dones per la mateixa feina. És una forma més de violència envers les dones, la violència econòmica.

Fa més de 20 anys, més de 20 anys!, que se celebra, any rere any, el dia de la igualtat salarial; "L'equal pay". Organitzat per la Federació Internacional Business and Professional Women (BPW) i que té per finalitat lluitar per la igualtat salarial entre homes i dones. Però aquestes campanyes no serveixen de res si no van acompanyades de normes específiques i sancions, si són necessàries, per tal d'evitar que es dilati aquesta injustícia.

Volem una societat igualitària, volem una societat justa, rica, equilibrada, amb el foment del talent com un dels eixos de creixement i generació de riquesa. Volem el mateix sou per la mateixa feina, volem que moviments com "#MeToo" no hagin de reapareixer perquè hi ha persones que s'atreveixen a demanar favors sexuals a canvi de feina. A assetjar a les dones pel fet de ser-ho, a entendre que les dones són una "unitat de canvi", un objecte.

Les dones formen part de la societat, part activa, principal i bàsica pel desenvolupament de la societat, del futur. Per poder avançar, com a societat, s'ha de tenir en compte a totes les persones, indistintament, del sexe que tinguin. Per això, per reclamar aquesta necessitat imperiosa, perquè els governants reaccionin, perquè es legisli allò que és injustícia, tornem a alçar-nos i a manifestar-nos i ho farem sempre. Sempre per aconseguir una societat justa i igualitària.

Aquest és el gran repte que tenim al davant, i l'hem d'assolir amb la col·laboració i la complicitat de totes les institucions, agents socials i de les dones i els homes dels nostres pobles i ciutats, perquè només així podrem fer-ho realitat.

8 de març de 2018

MALEÏDES GUERRES! (2)

QUINES SÓN LES PRINCIPALS CAUSES DE LA GUERRA?

Cada conflicte armat té uns motius que encoratgen l'enfrontament entre les parts. Cap guerra és igual a una altra; cadascuna obeeix a situacions excepcionals i només es pot materialitzar en un espai i un temps específics. No obstant això, encara que ni els actors ni els escenaris siguin els mateixos, en aquest article volem fer esment de les principals causes de la guerra, ja que en general, sí que podem parlar que les guerres tenen, en el fons, més o menys les mateixes causes. Canvien els noms, les denominacions, les dates i els llocs, però els elements estructurals que les originen no es modifiquen.

Evolució de la guerra com a concepte.

Gairebé tots els períodes de la nostra història s'han definit pel resultat de guerres i enfrontaments bèl·lics, des dels que van iniciar els primers pobladors de la Terra per accedir a regions més fèrtils i càlides fins als que hem presenciat al segle XXI a Síria, Mali, Afganistan, República Centreafricana i altres països.

En l'Antiguitat, les guerres eren una expressió de poder nacional i significaven la submissió d'un poble a un altre. Roma, per exemple, va conquerir nombrosos territoris gràcies als mètodes de guerra que van implementar els seus generals i estratèges i que, alhora, suposaven l'expansió del seu domini.

Amb la Revolució Industrial i l'avanç de les noves tecnologies, les guerres s'han tecnificat a poc a poc, la qual cosa no vol dir que el seu nombre hagi disminuït ni que les condicions en què es produeixen hagin millorat. De fet, en l'actualitat es parla de guerres informàtiques, que fan servir les eines digitals amb les quals ens comuniquem diàriament.

Causes de la guerra: immediates i llunyanes.

Per entendre qualsevol guerra, com ara la de Síria, independentment dels seus actors i del lloc on tingui lloc, cal distingir entre dos tipus de causes:

a) Causes immediates: Són les que es produeixen en els moments previs a l'inici de la confrontació armada. Gairebé sempre són detonants concrets a través dels quals es materialitzen les diferències dels bàndols en disputa.

b) Causes llunyanes: Es tracta de les condicions estructurals que aviven la confrontació. Solen ser més difícils d'identificar i poden estar presents durant anys fins que es converteixen en detonants. Per això mateix, definir les seves solucions és molt més complex i requereixen un tractament estructural.

Principals causes d'una guerra.

La definició de les causes ens ajuda a entendre qualsevol conflicte armat. Tal com dèiem abans, aquestes causes solen ser més o menys del mateix tipus, encara que l'efecte que produeixin no sigui igual en tots els casos.

Causes econòmiques:

Aquestes causes han estat presents en gairebé totes les guerres. L'element econòmic és un dels de més pes a l'hora d'iniciar un conflicte i és un detonant per a la conquesta de béns, territoris, llegats i infraestructures, entre d'altres. En moltes ocasions, la guerra econòmica està relacionada amb el poder polític.

Causas político-ideològiques:

L'element polític i l'ideològic van de la mà. En molts sentits, la política expressa les ideologies, cosa que sovint genera diferències entre els defensors d'una postura o l'altra. Causes de la guerra de Síria: per exemple, un dels detonants de la guerra han estat les diferències polítiques existents entre les forces del Govern i els grups opositors, que van derivar en la confrontació armada.

Causas d'índole religiós:

La defensa dels credos o el predomini d'una religió sobre una altra són també sovint causes de guerra. L'Edat Mitjana és el millor exemple d'això. També ho són les lluites que alguns grups religiosos extremistes lliuren actualment en països com Mali, Síria, Líbia, Boko Haram a Nigèria o República Centreafricana, entre d'altres.

ACNUR. Comitè espanyol.

VIOLENCIA ACTUAL, SIMILAR A LA DE L'INICI DE LA 1a GUERRA MUNDIAL

Karl Marx va escriure en una frase, que es va fer famosa, que la història es repeteix "la primera vegada com a tragèdia, la segona, com a farsa". No obstant això, quan veiem el que passa en l'actualitat, no podem evitar preguntar-nos si després d'una tragèdia no ens n'espera una altra més.

Aquí estem, després d'un segle de l'inici de la Primera Guerra Mundial, envoltats d'un torrent de violència, duplicitat i cinisme molt similar al que va portar el món al desastre el 1914. I les regions del món implicades en aquell temps també ho estan ara.

La Primera Guerra Mundial va començar amb una certa manera de pensar, un convenciment que els apressants problemes socials i polítics a Europa Central podrien solucionar-se per mitjans militars.

Un segle abans, el teòric militar alemany Carl von Clausewitz havia escrit que la guerra és "la continuació de la política per altres mitjans". Suficients polítics van estar d'acord amb ell el 1914.

No obstant això, la Primera Guerra Mundial va demostrar que Clausewitz s'havia equivocat tràgicament pel que fa als temps moderns. La guerra a l'era industrial és tragèdia, desastre i devastació, no soluciona cap problema polític; no constitueix la continuació de la política, sinó del fracàs polític.

La Primera Guerra Mundial va posar fi a quatre règims imperials: la dinastia prussiana (Hohenzollern), la dinastia russa (Romanov), la dinastia turca (osmanlí / otomana), i la dinastia austrohongaresa (Habsburg).

La guerra no només va causar milions de morts, sinó que també va deixar un llegat de revolució, fallida estatal, proteccionisme i col·lapse financer que va crear el marc per a l'ascens de Hitler, la Segona Guerra Mundial i la Guerra Freda.

Encara avui seguim en crisi. El territori que una vegada va formar part de l'imperi otomà -multiètnic,

multireligiós i multiestatal- de nou es veu embolicat en conflictes de guerra, des de Líbia fins a Palestina-Israel, Síria i l'Iraq.

La regió dels Balcans manté una atmosfera de ressentiment i divisió política, Bòsnia i Hercegovina es mostren incapaces d'instituir un govern central eficaç i Sèrbia es troba profundament sacsejada pel bombardeig de l'OTAN el 1999 i la polèmica independència de Kosovo el 2008, malgrat la seva amarga oposició. L'antic imperi rus també experimenta una creixent agitació, una mena de reacció demorada davant del col·lapse de la Unió Soviètica el 1991: Rússia ataca Ucraïna i continuen els esclats de violència a Geòrgia, Moldàvia i altres llocs.

A Àsia Oriental, les tensions entre la Xina i el Japó -ecos del segle passat- són un perill en augment.

Com va passar fa un segle, líders vanitosos i ignorants s'inclinen a la lluita sense propòsits clars ni perspectives realistes per a la resolució dels factors polítics, econòmics, socials i ecològics subjacents, que donen lloc a les tensions. Massa governs assumeixen una postura de disparar primer i pensar després.

Considerem els EE. UU. La seva estratègia bàsica ha estat la d'enviar tropes, drons o bombarders a qualsevol lloc que amenaci el seu accés al petroli, protegeixi fonamentalistes islàmics o creï algun altre tipus de problema per als seus interessos, per exemple, els pirates a la costa de Somàlia.

Així, les tropes nord-americanes, la CIA, els drons amb míssils o els exèrcits amb recolçament d'EE. UU. participen en lluites en tota la zona que s'estén des de la regió de Sahel a l'Àfrica Occidental, a través de Líbia, Somàlia, Iemen, Síria, Iraq, Afganistan i més enllà.

Tota aquesta activitat militar costa centenars de milers de vides i bilions de dòlars. Però, en comptes de solucionar un únic problema subjacent, el caos augmenta i amenaça de produir una guerra que s'estendrà cada vegada més.

El comportament rus no és molt millor: durant un temps, Rússia va recolzar el dret internacional i es va queixar, amb raó, que EE. UU. i l'OTAN estaven violant el dret internacional a Kosovo, Iraq, Síria i Líbia.

Però el llavors president Vladímir Putin va apuntar a Ucraïna, tement que el país es girés cap a Europa.

De sobte va callar les seves afirmacions sobre el respecte del dret internacional. El seu govern després es va annexionar il·legalment a Crimea i està duent a terme una guerra de guerrilles cada vegada més brutal a l'est ucraïnès (primer, a través de representants i, segons sembla, ara amb participació directa de les forces russes).

En aquest context, la sort del vol 17 de Malaysia Airlines és terroritzant no només per la seva brutalitat, sinó també com a indicatiu d'un món embogit.

Mentre escric aquestes línies, es desconeix qui va apuntar i va disparar el míssil, encara que els culpables més probables són rebels de l'est ucraïnès, amb suport rus. Sobre el que hi ha indubtable certesa, però, és que la violència desencadenada per la guerra de Putin a Ucraïna ha costat centenars de vides innocents i ha acostat al món al desastre.

En l'actualitat, no hi ha herois en les grans potències, el cinisme regna en totes les parts involucrades. EE. UU., Certament, infringeix el dret internacional en recórrer a la força sense autorització de les Nacions Unides.

Envia drons i forces secretes a països sobirans sense la seva aprovació. Espia implacablement tant als seus amics com als seus enemics.

Rússia fa el mateix, causa morts a Ucraïna, Geòrgia i altres països veïns. Les úniques constants en tot això són el fàcil recurs a la violència i les mentides que inevitablement l'acompanyen.

Les principals diferències entre l'actualitat i el món del 1914 són quatre. En primer lloc, hem passat des de llavors per dues guerres desastroses, una gran depressió i una guerra freda. I vam tenir l'oportunitat d'aprendre

una o dues coses sobre l'estupidesa i futilitat de la violència col·lectiva organitzada. En segon lloc, la propera guerra mundial en aquesta era nuclear posarà, gairebé amb seguretat, fi al món.

La tercera gran diferència és que avui dia, amb les nostres meravelloses tecnologies, comptem amb totes les oportunitats per solucionar els problemes subjacents de la pobresa, la fam, les migracions forçades i la degradació ambiental, que creen tants perillosos polvorins.

Finalment, tenim el dret internacional, si és que decidim fer-lo servir. Les faccions bel·ligerants a Europa i Àsia fa 100 anys no podien recórrer al Consell de Seguretat ni a l'Assemblea de l'ONU, jurisdiccions on la diplomàcia, no la guerra, pot ser la veritable continuació de la política.

Hem estat beneïts amb la possibilitat de construir la pau a través d'una institució global fundada per ajudar a garantir que la guerra mundial mai es repeteixi.

Com a ciutadans del món, el nostre treball ara és exigir la pau a través de la diplomàcia i d'iniciatives globals, regionals i nacionals que s'ocupin del flagell de la pobresa, les malalties i la degradació ambiental. En aquest centè aniversari d'un dels majors desastres de la història humana, fem que les tragèdies no siguin succeïdes ni per farses ni per altres tragèdies, sinó pel triomf de la cooperació i la decència.

JEFFREY D. SACHS

www.project-syndicate.org

www.eltiempo.com 23-7-2014

L'EGOISME I LA INSOLIDARITAT (2)

LA INSOLIDARITAT DELS ANTIVACUNES

Algunes famílies no vacunen els seus fills per diverses raons. La més important és que tenen por que les vacunes els facin mal. Un altre dia parlaré de la racionalitat d'aquesta por i el seu rerefons ètic. Avui, en canvi, em referiré a un aspecte ètic concret dels que no vacunen els seus fills: la insolidaritat. La vacunació infantil té avantatges innegables.

N'enumero els més importants:

1. Eradica malalties molt greus, com va fer amb la verola el 1980, i n'elimina d'altres, com ara la poliomielitis i el xarampió; i esperem que aviat ho faci amb la rubèola i la parotiditis. Per aconseguir-ho, es necessita més d'un 95 per cent d'individus vacunats.
2. Salva vides: 2'5 milions de morts evitades cada any en menors de cinc anys.

3. Redueix enormement els casos i la gravetat de malalties com la tos ferina, hepatitis B, ràbia, hepatitis A, tètanus, varicel·la...
4. Prevé la resistència als antibiòtics, gràcies al fet que evita tractar les infeccions.
5. Protegeix els nens i nenes que no es poden -o els seus pares no els volen- vacunar, gràcies a la immunitat de grup que proporcionen moltes vacunes.
6. Disminueix les injustícies socials, ja que afavoreix els més pobres, més exposats a la malaltia i la falta d'accés als tractaments.
7. Augmenta l'esperança de vida de la població, ja que algunes vacunes (grip, pneumococ) disminueixen el risc de malalties cardiovasculars.
8. Redueix el risc de contraure malalties relacionades amb els viatges (febre groga, còlera, hepatitis A...).
9. Baixa els costos econòmics dels tractaments i l'absentisme escolar (i laboral dels pares).

De totes aquestes dades i raons, em vull centrar en la cinquena; té un gran valor ètic que sovint passa desapercebut. Les famílies que vacunen els seus fills contribueixen a la immunitat comunitària de tots els infants de la societat, és a dir, són solidaris amb els que no es vacunen perquè són intolerants als ingredients de les vacunes o perquè són contraris a les vacunes. En canvi, els antivacunes són clarament insolidaris.

La salut és un afer públic, en el sentit que no és completament privada: la bona o mala salut d'unes persones sovint afecta la d'altres, i bona part de la immunitat individual depèn de la col·lectiva, d'un entorn lliure d'infeccions. Si bé la comunitat no pot danyar els individus en nom d'un bé públic, aquests no haurien de poder renunciar als seus deures amb la comunitat quan reben un clar i substancial benefici a canvi d'un dany inexistent en la immensa majoria de casos o d'un risc que és raonable acceptar.

Òbviament, quan les vacunes no són prou segures o eficaces, els ciutadans no tenen el deure d'acceptar-les; i quan la vacunació de la població no contribueix a la immunitat comunitària, deixa d'estar en joc el valor de la solidaritat. En la resta de casos, els antivacunes són, a més a més, víctimes d'una paradoxa, i és que no poden universalitzar la bondat de la seva acció sense incórrer en la contradicció d'augmentar el risc de contagi dels seus fills, ja que, si s'estén la pràctica de la no vacunació, es pot perdre la immunitat comunitària que està protegint la salut de tots els nens i nenes de la comunitat, sobretot la dels no vacunats, que reben tots els beneficis de la immunitat comunitària i no assumeixen cap cost. Per tant, els antivacunes no només són uns paràsits socials, sinó que no poden convèncer els altres de la bondat de la seva acció sense perjudicar-se greument a si mateixos.

Àngel Puyol – Revista Valors (valors.org)

LA POR IRRACIONAL A LES VACUNES

En un número anterior, vaig escriure sobre la insolidaritat dels antivacunes, que reben tots els beneficis de la vacunació dels altres i, en canvi, es neguen a contribuir a la immunitat comunitària vacunant els seus fills. A més, vaig mostrar la paradoxa d'aquesta actitud insolidària, ja que l'èxit de la seva pràctica exigeix que no s'estengui gaire: si una majoria de nens no es vacunen, els fills dels antivacunes perden immunitat comunitària i s'exposen més a les infeccions més amenaçadores. Aquests dies, per exemple, l'OMS ha alertat que els casos de xarampió a Europa

han augmentat un 400 per cent l'any 2017, sobretot a les comunitats amb més predomini d'antivacunes. Aleshores deia que deixaria per una altra ocasió parlar de la racionalitat de la por dels que desconfien de les vacunes. Ha arribat l'hora.

Els arguments dels antivacunes són variats, com ara la desconfiança envers els interessos ocults de la indústria farmacèutica i de la mateixa OMS, o la desconfiança en la utilitat i la seguretat de les vacunes. Sobre els primers, puc compartir part d'aquesta desconfiança. Ara bé, resulten més sorprenents els arguments basats en la por a les pròpies vacunes. Algunes d'elles deriven de mentides o fake news (com l'associació entre vacunes i autisme, que encara circula a Internet malgrat que l'article on es va difondre va ser rigorosament refutat fa molts anys) i altres es basen en prejudicis cognitius, això és, mecanismes mentals de resistència als arguments purament racionals. Deixeu-me que n'enumeri tres.

El primer és el prejudici cognitiu de la il·lusió de la causalitat, segons el qual si un fet passa al costat d'un altre tendim a veure una causalitat encara que no tinguem cap prova que la confirmi. Per exemple, si després de vacunar-se el nen emmalalteix, tendim a pensar que la vacuna és la responsable, encara que no en tinguem proves. Aquest prejudici pot ser tan fort al punt d'impedir que les dades objectives contradiguin el seu efectisme. Així, la nostra "creença" en els fets contigus (vaig veure un gat negre i vaig tenir un accident) pot ser més forta que les dades que refuten la creença (l'accident va ser causat pel terra relliscós). Una variable d'aquest prejudici és el biaix de confirmació, segons el qual tendim a buscar arguments o proves que confirmen el que pensem, i rebutgem els arguments o proves que ho desmenteixen. Així, l'acumulació de proves contrastades en favor de la vacunació infantil no resulta tan persuasiu per un antivacunes convençut com les opinions i especulacions en contra d'una actriu famosa, un amic, una mare de l'escola o una revista pseudo-científica.

Un altre prejudici és l'associació entre un fet i un valor negatiu (o positiu, segons el cas). Per exemple, si associem les vacunes a la desconfiança en les farmacèutiques, tendim a ignorar els beneficis de les vacunes, ja que tot el que envolta aquest tema està contaminat pel valor negatiu que tenim d'elles. Cada vegada que sentim parlar de vacunes, se'ns apareix la imatge de la malèvola indústria conspirant contra la salut dels nostres fills. Qui s'hi pot resistir? I encara un tercer prejudici: si sentim una emoció negativa quan veiem un nen que plora per la punxada d'una vacuna o veiem la foto d'una malformació suposadament causada per ella, el seu impacte en la nostra moralitat pot ser més determinant que l'estadística freda que confirma que milions de nens han sobreviscut gràcies a aquestes punxades. Som així d'irracionals i estranys, els humans.

Àngel Puyol – Revista *Valors* (valors.org)

ALTRES SOLIDARITATS (3)

HEM DE PARLAR DE LA TEVA MALALTIA

Al Carlos li van diagnosticar un càncer de pulmó. La trista notícia va ser un xoc per a tota la família. En una de les sessions de quimioteràpia, va voler parlar amb el seu germà: "Saps? No em fa por la mort. El que m'angoixa és tot el que em vaig perdre dels meus fills". El seu germà es va donar pressa a respondre-li: "No diguis aquestes coses. Tot això no tens ni que pensar-ho". Llavors va canviar hàbilment de conversa. Aquest és el típic diàleg que no ajuda en absolut al malalt. La resposta del seu germà obeïa més a la seva angoixa que a la del Carlos.

El fet preocupant és que quan la malaltia crida a la porta de casa, aquesta és la reacció que solem tenir. Quan algú estimat passa per una situació així, el primer que sentim és por, i generalment una gran impotència. Ens agradaria ajudar-lo, poder guarir-lo. Sofrim i és natural que ho fem. El problema és que el nostre dolor moltes vegades ens porta a fer coses que van en contra d'allò que l'afectat necessita. Si vol parlar, parlem. Si vol distreure's, distraquem-nos junts. Hem de fer tot el possible per estar al servei de la seva angoixa, no a mercè de la nostra.

En aquest context, relativitzar les coses, evitar converses o canviar de tema ("no pensis en això ara") són manifestacions que no ajuden. Pot donar-se el cas en què el dolor sigui tan insuportable que fins i tot ens distanciem sense adonar-nos-en. Però hem d'acompanyar-lo incondicionalment. És vital que no noti els nostres temors perquè reforçaran els seus.

Què fer si ens pregunta per l'evolució de la seva malaltia? És clar que solament un metge pot respondre aquesta qüestió. Però moltes vegades el malalt insisteix a saber la nostra opinió. Potser perquè darrere d'un "tu com em veus?", el que busca és un missatge d'esperança. Cal tenir molta cura i pensar dues vegades el que es vol dir. La resposta no sempre ha de ser explícita i directa. El fet que el malalt pregunti no significa que puguem i hàgim de respondre-li amb tota la transparència del món, i menys si realment no estem capacitats per a això. Si tenim informació sobre el seu estat de salut, és fonamental no decidir per ells el que "els convé saber", i no donar respostes que ens vegem incapaços d'articular des de la serenitat i l'amor. Moltes vegades nosaltres no tindrem l'explicació correcta. El millor serà ajudar-los a trobar qui realment pugui fer-ho, sense assumir directament tota la responsabilitat.

Moments màgics. La malaltia obre temps d'incertesa i sofriment, però també genera instants molt valuosos de compenetració i intimitat entre les persones. Si es presenta l'ocasió, recollim el guant i evitem fugir. Ens brinden l'oportunitat de parlar de coses molt valuoses que cal gestionar amb tacte i molt d'afecte. Hem de tenir valor per afrontar aquests moments, ja que són la millor ajuda que podem donar. Aquestes escenes creen ponts de confiança indestructibles si la malaltia se supera, i propicien, en qualsevol cas, una gran dosi de serenitat.

No perdre l'esperança. Moltes persones senten que en parlar obertament del càncer es corre el risc que qui ho sofreix perdi l'esperança. Però les seves forces flaquejaran quan ens vegin a nosaltres sense elles. En aquestes circumstàncies, el malalt té una gran sensibilitat per captar els nostres gestos, el to de veu, i fer-se una idea molt precisa del que ens passa pel cap. Si no som capaços de veure la llum, hem de treballar-ho. Solament després podrem abordar el diàleg.

En aquests sots del camí, tots —tant els que pateixen en les seves carns la tragèdia com els que veuen com la seva vida canvia radicalment perquè perilla la d'un ser estimat— necessitem molt d'amor. Totes les paraules que surtin d'aquí seran, sens dubte, encertades.

Aproximar-nos amb delicadesa al que sofreix. La malaltia greu d'un ser estimat provoca una situació de màxima angoixa. Un dolor que condiciona la manera en què ens comuniquem. Aquestes són tres pautes per ajudar de debò a la persona malalta a través del llenguatge:

— **Escoltar.** La millor ajuda que podem donar és oferir les nostres oïdes i la total disposició. Això significa crear un espai en el qual la persona malalta pugui expressar el que necessiti. Hem d'escoltar sense jutjar, sense defugir les converses complexes i sense interrompre. Així, l'altra part podrà ordenar les seves idees i compartir les seves pors.

— **Comprendre.** Resulta essencial no donar un sol pas sense haver entès bé el que el nostre interlocutor requereix a cada moment. No ens avancem i actuem segons el que nosaltres necessitaríem si estiguéssim en el seu lloc.

— **Facilitar.** Hem de proporcionar al convalescent allò que ens demana, sempre que siguem capaços d'assumir-ho. És molt important que també ens cuidem nosaltres i no ens ocupem de tasques que sobrepassin la nostra capacitat. Si ens sentim desbordats, és millor demanar ajuda. En aquest tràngol no afavoreix gens sentir també solitud.

Ferran Ramón-Cortés
El País Setmanal 25-03-2018

CINÉCYCLO, CINEMA AMBULANT A PEDALS

Un jove francès recorre tot el Senegal amb bicicleta per apropar el cinema a més de 10.000 espectadors de l'entorn rural.

Està a punt de començar una projecció de cinema en el llogaret més remot i aïllat del Senegal, on no hi ha electricitat ni aigua corrent. Són les nou del vespre. Tot és fosc. La població s'asseu davant d'una gran lona blanca penjada entre dos baobabs. En aquest cinema, les butaques són dunes de sorra blanca i el sostre de la sala és un cel ple d'estrelles. Fa una nit agradable, corre una lleugera brisa i segueix arribant gent. Perquè comenci la projecció, només cal un voluntari que s'ofereixi a pedalar. Apareix un espontani i puja a la bicicleta. El fos de l'obertura arriba al compàs del ciclista i el seu pedaleig. Comença la projecció.

Encara que sembla l'argument d'una pel·lícula de ciència-ficció, aquesta idea esbojarrada i divertida se li va ocórrer al francès Vincent Hanrion durant el seu primer viatge al Senegal el 2014, i no va parar fins a fer-la realitat. Impulsat per la idea romàntica de portar el cinema a tots els racons i dirigit per una gran consciència mediambiental, el ciclista va pedalar 3.000 quilòmetres per pistes de terra vermella per acostar la màgia del cinema a més de 10.000 espectadors repartits per les zones rurals del Senegal. Cinécyclo va néixer el 2015 per transmetre un missatge fonamental: l'entorn natural és el nostre bé més preuat i hem de protegir-lo.

L'activisme ecològic i l'enginy de Vincent-Vélo (o "l'home bicicleta", com el coneixen a tot arreu) el va portar a desenvolupar un sistema únic i innovador. Juntament amb Ibrahima Dionne i el seu equip local a Dakar, van crear un generador a partir de materials reciclats que permet projectar pel·lícules gràcies al pedaleig d'una

bicicleta, un sistema desenvolupat anteriorment per Electricpedals i manufacturat per Douze Cycles. Durant set mesos, va recórrer el Senegal amb el seu vehicle i amb el cinema com a regal.

"Francòfon, pla i estable políticament, Senegal em va semblar el destí ideal per a la primera expedició de Cinécyclo a l'Àfrica", explica Hanrion. El seu periple va començar a la regió del sud de Casamance el novembre de 2015 i acaba de finalitzar a Dakar. "Estem bastant cansats, el viatge ha estat dur, però estem molt satisfets amb el resultat", comenta Vincent, envoltat del seu equip local.

Vincent-Vélo no va viatjar sol: va anar ensopegant amb joves entusiastes en el camí que no van dubtar a sumar-se a l'equip. Un d'ells fou Yoro Diallo, un senegalès de 26 anys que, quan va conèixer a Vincent, es va oferir a acompanyar-lo per fer d'interpret i de guia per tota la regió. El mateix passà amb Cédric Schadrach, coordinador de la primera expedició. Avui Cédric i Yoro han assumit el comandament de Cinécyclo per donar continuïtat al projecte i mantenir viu l'esperit del seu fundador. "Encara queden molts llocs per visitar, i volem arribar a tots ells", assegura Yoro.

Trobar llogarets aïllats i sense accés a l'energia elèctrica no és molt difícil. Segons el Banc Mundial, només un 56,5% de la població té accés a aquest recurs, així que Yoro i Cédric tenen més de set milions d'espectadors potencials, gairebé la meitat dels habitants del país. Així i tot, Senegal és un país amb sort: a l'Àfrica, dos terços de la població no té accés a l'energia elèctrica, segons l'informe publicat per l'Àfrica Progress Panell el 2015, la qual cosa significa que 621 milions d'africans encara viuen a la llum de les espelmes.

No és la primera iniciativa de cinema itinerant que sorgeix al país ni tampoc a la regió, ja que abans ja existien Cinema Numérique Ambulant, MobiCine o el Festival Afrikabok, tot i que Cinécyclo és el primer projecte d'aquest tipus que es proposa "arribar allà on no hi va ningú", comenta Vincent. "Si és impossible arribar-hi, nosaltres hi anirem."

Vincent es refereix a llogarets com Afia i Dande, dos dels enclavaments més inaccessibles de tot el país. Situats a la part alta d'una muntanya de roca al País Bassari, a l'extrem oriental de la regió de Kedougou, cal escalar per arribar als poblats. "Vam haver de fer alpinisme, sinó seria impossible. Hem carregat amb la bicicleta i amb la caixa de projecció fins allà dalt". La inaccessibilitat és la seva motivació. "Si no hi anem nosaltres, no hi anirà ningú" diuen Yoro i Vincent, a l'uníson.

Fins que van arribar a Djilapao, un llogaret amagat a la Casamance, l'única llum que coneixien els seus habitants era la de les llanternes o el foc de la cuina. Aquest poble de 50 habitants enmig d'un manglar i envoltat per arrossars no té pou ni escola, però han pogut assistir a una sessió de cinema que els ha permès somiar amb un altre món, i ja de pas conèixer una mica millor el seu.

"Totes les pel·lícules estan relacionades amb el medi ambient i l'agricultura, prioritzant les peces rodades en wòlof -idioma nacional del Senegal-. És important mostrar històries que eduquin i informin la població sobre el món que ens envolta", assegura Vincent.

Per fer possible el viatge, Vincent compta amb l'ajuda d'associacions locals com l'Associació Oceanium, o l'ONG Nebeday, que realitza una tasca de gestió participativa dels recursos naturals. A més, ha realitzat una campanya de recaptació de fons i rep finançament del servei cultural de l'Ambaixada de França, l'Ambaixada d'Espanya o la regió de Borgonya, entre d'altres.

El projecte busca generar un impacte positiu en la població. Entre les pel·lícules que més èxit han tingut es troba Binta i la gran idea, de Javier Fesser, un film imprescindible sobre la necessitat d'escolaritzar les nenes en els països en desenvolupament. "L'hem projectat en el mateix escenari on s'ha rodat, a la regió de la Casamance; ha estat molt emocionant", comenta Vincent.

Una altra obra que ha causat molt impacte és Fanabaraa, sobre les cuines millorades, una nova tecnologia que permet cuinar d'una manera més eficient perquè redueix la despesa de combustible, les emissions de CO2 i, en conseqüència, l'impacte mediambiental.

Vincent transmet al món la seva experiència a través d'un compte d'Instagram i un blog. També realitza tallers de cinema d'animació per als nens, participants i protagonistes en un vídeo en el llogaret de Cabrousse.

El viatge està carregat d'anècdotes i de bons records. "Vaig venir amb la tenda de campanya pensant que podria acampar a qualsevol banda, però sempre hi havia algú que ens acollia a casa seva" diu Vincent, que

confessa no haver acampat en els set mesos de viatge. "Tot i venir amb una ruta planificada, sempre apareixia gent de forma espontània que ens deia "veniu al nostre poble! Nosaltres també volem un cinema". Llavors, l'entusiasme ens arrossegava a altres llocs que ens anàvem trobant pel camí". Això explica que, de les 40 sessions inicialment planejades, arribessin a realitzar-ne un total de 100.

Han estat en pobles on mai abans havien vist una pel·lícula, llocs en què mai esperen l'arribada de ningú ni de res, però això no els ha impedit reunir fins a 500 espectadors per assistir a una projecció, com va passar a Bossinkan, una illa al delta Siné-Saloum. En alguns llogarets, era la primera vegada que veien un blanc. En altres, com a Wendufandu, es van trobar amb un homenatge a Bob Marley el dia de l'aniversari de la seva mort, el passat 11 de maig. "Aquest dia vam projectar alguns videoclips del músic i tothom va començar a ballar. Sempre ens hem adaptat al seu programa d'activitats, evidentment". Així va passar a Bonaba, un llogaret proper al Llac Rosa, on s'estava celebrant un casament la nit que van programar la projecció. Van esperar que l'esdeveniment finalitzés perquè ningú es perdés la sessió de cinema, a la qual van assistir tots els convidats de l'enllaç i alguns veïns més de llogarets propers.

La iniciativa de Cinécyclo demostra que es pot fer molt amb molt poc i es consolida com un cinema ambulant de gran èxit d'Àfrica Occidental, viatjant fins a l'últim racó. A Bonaba, a Dakar o a Nova York, ningú pot escapar a la fascinació que produeix contemplar imatges en moviment que revelen els secrets del món. No obstant això, només uns pocs tenen el privilegi de descobrir-los al compàs del pedaleig.

Marta Moreiras elpaís.com

CONTES BREUS (2)

ACTE DE SUPÈRBIA

Un dia el vell lleó es va despertar i a mesura que s'estirava s'anava dient que no recordava haver-se sentit tan bé en la seva vida.

El lleó se sentia tan ple de vida, tan saludable i fort que va pensar que no hi hauria al món ningú que el pogués vèncer. Amb aquest sentiment de grandesa, es va encaminar cap a la selva, allí es va trobar amb un escurçó al qual va parar per preguntar-li: “Digues-me, escurçó, qui és el rei de la selva?”

“Tu, per descomptat”, li va respondre l'escurçó, allunyant-se del lleó de pressa.

El següent animal que es va trobar va ser un cocodril, que estava adormit prop d'una tolla.

El lleó se li va acostar i li va preguntar: “Cocodril, digues-me qui és el rei de la selva?”

“Per què m'ho preguntes?”, li va contestar el cocodril, “si saps que ets tu el rei de la selva.”

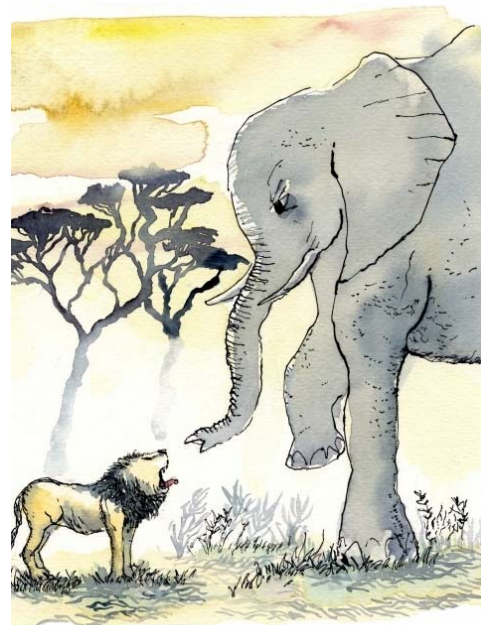
Així va continuar tot el matí, i a tots els animals que els hi preguntava li responien que el rei de la selva era ell.

Però, de sobte, li va sortir al pas un elefant.

“Digues-me elefant”, li va preguntar el lleó ensuperbit, “saps qui és el rei de la selva?”

Com a resposta, l'elefant va enroscar el lleó amb la seva trompa aixecant-ho com si fos una pilota, el tirava a l'aire i el tornava a recollir... fins que el va llançar a terra posant sobre el magolat i adolorit lleó la seva immensa pota.

“Molt bé, ja n'hi ha prou, ho entenc,” va balbucejar l'adolorit lleó, “però no hi ha necessitat que t'enfurismis tant perquè no saps la resposta.”

EL COP DE TOTXO

El Josep anava en el seu nou Jaguar a molta velocitat, ja que feia una mica tard a la feina. El seu Jaguar vermell i brillant era una de les seves més preuades possessions. De sobte, un totxo s'estavella contra la porta posterior.

El Josep va frenar el cotxe i va fer marxa enrere fins al lloc d'on havia sortit el totxo. Va baixar del cotxe i va veure un nen a la vorera, el va agafar i el va sacsejar tot cridant-li: “Què dimonis fas? Et costarà car el que li has fet al meu cotxe! Per què m'has tirat el totxo?”

El nen, plorant, li va contestar "Ho sento, senyor, però no sabia què fer. El meu germà ha caigut de la seva cadira de rodes i s'ha fet mal, i no puc aixecar-lo jo sol. Ningú vol aturar-se a ajudar-me!"

El Josep va sentir un nus a la gola i va anar a aixecar el jove cap a la seva cadira de rodes, després va veure que els danys del cotxe eren pocs i que no hi havia cap perill. Mentre el nen empenyia el seu germà amb la cadira de rodes cap a casa seva, el Josep va caminar lentament cap al seu Jaguar, tot pensatiu.

El Josep no va portar mai el cotxe a reparar, va deixar la porta com estava, perquè li recordés que no havia d'anar per la vida tan de pressa que algú hagués de tirar-li un totxo per cridar la seva atenció.

Què tal et va a tu, has rebut algun cop de totxo últimament?

EL FLOC DE NEU

Una vegada, un pardal va preguntar a un colom de bosc:

–Quan pesa, un floc de neu?

I el colom li va dir:

–No pesa res.

–No res? –va dir el pardal– doncs mira, escolta aquesta història que em va passar fa temps, a veure què et sembla:

"Un dia em vaig aturar a la branca d'un avet, just on la branca s'ajunta amb el tronc.

Al cap d'una estona va començar a nevar, però molt poquet, molt lleument...

Com que no tenia res a fer, em vaig posar a comptar els flocs que anaven caient al damunt d'aquella branca.

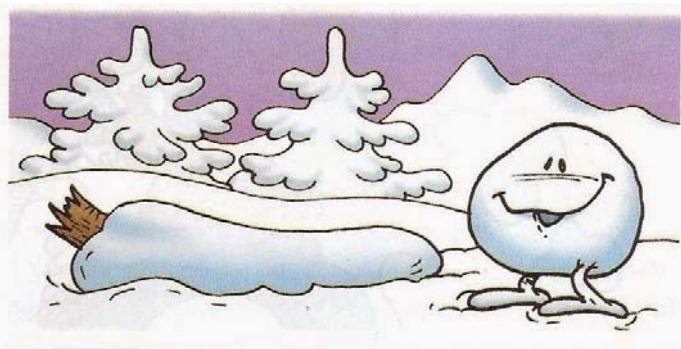
En vaig comptar 3.741.952.

Quan va caure el següent, el que feia 3.741.953, petit, lleu, que no pesava gens, tal com tu dius... la branca es va trencar."

Acabat el seu relat, el pardal va marxar volant... i el colom, després de reflexionar una estona, es va dir:

"Potser només cal la veu d'una persona més, perquè vingui la pau al món..."

Adaptació lliure del conte de Kurt Kauter

EL LLOC DE REUNIÓ

Un dia van sortir a passejar juntes per un lloc, on se celebrava una bonica festa, la Ciència, la Fortuna, la Resignació i l'Honradesa.

Pel camí va dir la Ciència: “Amigues, com que pot donar-se el cas que ens perdem a la festa, caldria acordar el lloc on puguem trobar-nos de nou; a mi podeu trobar-me a la biblioteca d'aquell savi metge, el doctor X que, com sabeu, és un dels meus vells i millors amics.”

La Fortuna va dir: “Jo m'esperaré al luxós palau d'aquell poderós milionari a qui, com sabeu, sempre acompanyo.”

La Resignació va dir al seu torn: “A mi em trobareu a la pobra i trista barraca d'aquell vellet a qui amb tanta freqüència veig, i qui, sense exhalar mai una queixa, ha viscut tants anys sofrint els horrors de la seva negra sort.”

Al veure les companyes que l'Honradesa es mantenia callada, li van preguntar: “A tu, amiga, on et trobarem?” L'Honradesa, abaixant trista el cap, va respondre: “A mi, qui una vegada em perd, difícilment em torna a trobar.”

EL SOLDAT FERIT

Durant la Gran Guerra, un soldat va caure greument ferit al camp de batalla. Va passar moltes hores ferit al terra, però per allà no passava ningú. Finalment, un coronel hi va passar, seguit d'uns quants suboficials. Un sergent va veure que aquell home encara era viu, i li va dir al coronel:

- Senyor, aquí hi ha un home que encara es belluga.

El coronel se'l va mirar, i en veure les seves ferides, va dir:

- No cal que fem res. Aquest home ja no serveix per lluitar. Deixem-lo aquí.

Més tard, va passar un grup de soldats, entre els quals hi havia el metge de la unitat. Un d'ells se'n va adonar que l'home era viu, i va anar a cridar al doctor.

- Doctor, doctor! Aquest home encara és viu!

El doctor el va examinar, però en veure aquelles ferides tan lletges digué:

- No cal que ens l'emportem. L'hospital ja és ple. I aquest home no el salvarem pas.

Més tard va passar un vehicle amb un grup de soldats. Es dedicaven a recollir els fusells i la munició dels que ja eren morts. Es van atansar al nostre home, i mentre li estaven prenent el fusell, ell va aconseguir dirigir-los aquestes paraules:

- Si us plau! Si us plau!

- Sergent! Aquí hi ha un home viu!

El sergent es va atansar, va mirar-lo de dalt a baix, i fred com el glaç digué:

- Les nostres ordres són recollir fusells, no ferits. A part, el vehicle ja va molt carregat de pes, no ens podem endur ningú més. Ja se'n farà càrrec l'ambulància.

- Si us plau! —encara digué el ferit

- Tranquil. Quan arribem a la Unitat els direm on ets perquè hi enviïn l'ambulància.

Van passar les hores lentes, i per allà no venia cap ambulància. Finalment es va fer de nit.

El soldat ferit va tenir uns somnis terribles. Un a un, veia desfilar davant seu els rostres dels seus companys i superiors de la Unitat, que se'n reien d'ell i deien «Ja no serveix per res. És més mort que viu. No és el nostre problema. Deixem-lo aquí. Deixem-lo.».

L'endemà al matí, el soldat es va despertar amb el rostre banyat pel sol. Havia acceptat ja que moriria allà, i pregava a Déu perquè se l'endugués aviat i no allargués més el seu patiment. Aleshores va sentir una remor. Eren tres soldats enemics els que passaven per allà. «Si l'enemic em veu, em dispararan, i així ja no patiré més» -va pensar. L'home va alçar un braç per fer-se veure.

Un dels soldats enemics va veure que es bellugava, i en una llengua desconeguda, va cridar als altres. Tots tres es van atansar. Murmuraven entre ells.

Aleshores un va treure una petita destal, es va ajupir, i va dir “no-sé-qué” al soldat ferit. Va donar-se mitja volta i va marxar. Els altres van rebuscar a la motxilla, i finalment van treure una manta. L’home de la destal va tornar amb dos pals ben llargs. Amb la manta i els pals van construir una llitera, van carregar el ferit, i se’l van endur.

El van portar a l’hospital del quarter enemic, on li van cosir les ferides i li van donar de menjar i de beure. S’hi va passar un mes en aquell hospital, però finalment va viure.

En acabar la guerra, l’home va provar de trobar aquells tres soldats enemics que s’havien convertit en els seus millors amics, però no sabia res d’ells i no els va poder trobar.

Cada nit pregava a Déu, i li demanava, que fossin on fossin, aquells tres homes visquessin feliços i no els manqués mai de res. I de ben segur, que així era.

Jordi Medina

ELS DOS CISTELLS

Hi havia una vegada un vell i una vella. El vell tenia un ocell al qual estimava molt i al que cuidava moltíssim. Un dia, el vell va haver d'anar-se de casa per una temporada i li va demanar a la seva dona que cuidés de l'ocell i li donés menjar i beure cada dia. La dona l'hi va prometre que ho faria i el vell va partir tranquil.

Però la dona, preocupada només pels seus assumptes, es va oblidar de l'ocell i no li va donar menjar ni un sol dia. El treball de la vella consistia a arrebregar el blat i fer-lo assecar. Perquè s'assequés, el deixava en un bol en l'ampit de la finestra.

Així van passar els dies, fins que l'ocell, mort ja de fam, va mossegar les reixes de la gàbia, va escapar i es va menjar tot el blat de la vella. Quan aquesta es va adonar, es va empipar tant que va fer marxar l'ocell de la casa. Al cap d'un temps va tornar el vell i la dona li va dir que l'ocell havia escapat. L'home, que el volia molt, es va posar molt trist, i en veure que no tornava, va decidir anar al bosc a buscar-lo. Va buscar i va cridar a l'ocell per tot el bosc, fins que finalment va donar amb ell.

El vell li va demanar que tornés amb ell, però l'animal li va dir que ja estava bé al bosc. L'home es va quedar una estona fent companyia a l'ocell i, quan ja anava a tornar a la seva casa, l'ocell li va posar davant dos cistells, un gran i un petit, i li va dir que es quedés amb un com a regal. L'home li va donar les gràcies:

- Si no puc fer-te canviar d'idea, dóna'm el cistell petit – i d'aquesta manera, l'home se'n va anar a la seva casa amb el cistell petit.

En arribar a casa, l'hi va explicar tot a la seva dona i va obrir el cistell. I quina va ser la seva sorpresa en veure que estava ple d'or, plata i pedres precioses. La dona, amb els ulls brillants de cobdícia, li va dir al vell:

- Diques on està l'ocell, que jo seré més llesta que tu i agafaré el cistell més gran.

La vella es va dirigir cap al bosc i va trobar a l'animalet:

- Oh, ocell, quant et trobava a faltar! – va dir la dona. – T'he estat buscant tant de temps, que ara mateix vull un regal com a record d'aquest moment.

L'ocell, que va fingir haver oblidat que la vella l'havia tret de casa, li va posar dos cistells davant, un gran i altre petit, i la va fer escollir.

La vella, sense pensar-lo dues vegades, va agafar el gran i, avariciosa com era, se'n va anar sense donar-li ni les gràcies a l'ocell.

Quan va arribar a casa, va ficar les mans en el cistell pensant trobar grans quantitats d'or i joies. Però quin va ser el seu ensurt en trobar-se el cistell ple de serps i escorpions que es retorçaven intentant sortir. I la vella es va espantar tant, que va fugir de la casa.

I, segons diuen, encara avui fuig d'un costat a un altre sense saber on amagar-se.

LA FELICITAT DE NO DEPENDRE

La història es refereix a un individu que es va mudar de llogaret, a l'Índia, i es va trobar amb el que allí anomenen un sennyasi. Aquest és un captaire errant, una persona que, després d'haver aconseguit la il·luminació, comprèn que el món sencer és la seva llar, el cel el seu sostre i Déu el seu Pare, que cuidarà d'ell. Llavors es trasllada d'un lloc a l'altre, tal com tu i jo ens traslladaríem d'una habitació a una altra de la nostra llar.

En trobar-se amb el sennyasi, el vilatà va dir:

"No ho puc creure! Anit vaig somiar amb vostè. Vaig somiar que el Senyor em deia:

- Demà al matí abandonaràs el llogaret, cap a les onze, i et trobaràs amb aquest sennyasi errant - i aquí m'he trobat amb vostè."

"Què més li va dir el Senyor?" Va preguntar el sennyasi.

Em va dir: "Si l'home et dona una pedra preciosa que posseeix, seràs l'home més ric del món..." "Em donaria vostè la pedra?"

Llavors el sennyasi va regirar en un petit sarró que portava i va dir:

"Serà aquesta la pedra de la qual vostè parla?"

El vilatà no podia donar crèdit als seus ulls, perquè era un diamant, el diamant més gran del món. "Puc quedar-me'l?"

"Per descomptat, pot conservar-lo; el vaig trobar en un bosc. És per a vostè."

Va seguir el seu camí i es va asseure sota un arbre, als afores del llogaret. El vilatà va agafar el diamant i com d'immensa va ser la seva felicitat! Com ho és la nostra el dia en què obtenim alguna cosa que realment desitgem. El vilatà en comptes d'anar a la seva llar, va romandre tot el dia assegut sota l'arbre, sumit en meditació.

Cap al tard, es va dirigir a l'arbre sota el qual estava assegut el sennyasi, li va retornar a aquest el diamant i li va dir: "Podria fer-me un favor?"

"Quin?" li va preguntar el sennyasi.

"Podria donar-me la riquesa que li permet a vostè desfer-se d'aquesta pedra preciosa tan fàcilment?"

(Això, encara que no ho sapiguem... està a l'abast de cadascú de nosaltres!)

LA GRANOTA SORDA

Un grup de granotes viatjava pel bosc i, de sobte, dues d'elles van caure en un clot profund.

Totes les altres granotes es van reunir al voltant del clot. Quan van veure el profund era, van dir a les dues granotes que, a efectes pràctics, s'havien de donar per mortes.

Les dues granotes no van fer cas als comentaris de les seves amigues i van seguir tractant de saltar fora del clot amb totes les seves forces.

Les altres seguien insistint que els seus esforços serien inútils. Finalment, una de les granotes va parar esment al que les altres deien i es va rendir, es va desplomar i va morir.

L'altra granota continuava saltant tan fort com li era possible.

Una vegada més, la multitud de granotes la cridaven i li feien senyals perquè deixés de patir i que, simplement, es disposés a morir, ja que no valia la pena seguir lluitant.

Però la granota saltava cada vegada amb més força fins que finalment va aconseguir sortir del clot.

Quan va sortir, les altres granotes li van dir: "ens alegra que hagi aconseguit sortir, malgrat el que et cridàvem".

La granota els va explicar que **era sorda**, i que va pensar que les altres l'estaven animant a esforçar-se més per a sortir del clot.

Moralitat:

1. La paraula té poder de vida i mort. Una paraula d'alè a algú que se sent desanimat pot ajudar a aixecar-ho i finalitzar el dia.

2. Una paraula destructiva a algú que es trobi desanimat pot ser el que l'acabi d'enfonsar. Anem amb compte amb el que diem.

3. Una persona especial és la que es dona temps per animar als altres.

TÀCTICA

Diuen que una vegada hi havia un cec assegut en un parc, amb una gorra als seus peus i un cartell en el qual, escrit amb guix blanc, hi deia: "PER FAVOR AJUDI'M, SÓC CEC".

Un creatiu de publicitat que va passar per davant seu, es va detenir i va veure poques monedes a la gorra. Sense demanar-li permís va agafar el cartell, li va donar la volta, i amb un guix i va escriure un altre anunci. Va tornar a posar el tros de fusta sobre els peus del cec i se'n va anar.

Per la tarda, el creatiu va tornar a passar per davant del cec que demanava almoina. Ara la seva gorra estava plena de bitllets i monedes. El cec, reconeixent els seus passos, li va preguntar si havia estat ell qui havia re-escrit el seu cartell i, sobretot, què era el que hi havia escrit. El publicista li va contestar: "Res que no sigui tan cert com el teu anunci, però amb unes altres paraules". Va somriure i va seguir el seu camí.

El cec mai no ho va saber, però en el seu nou cartell hi deia: "ESTEM A LA PRIMAVERA, I... JO NO PUC VEURE-LA"

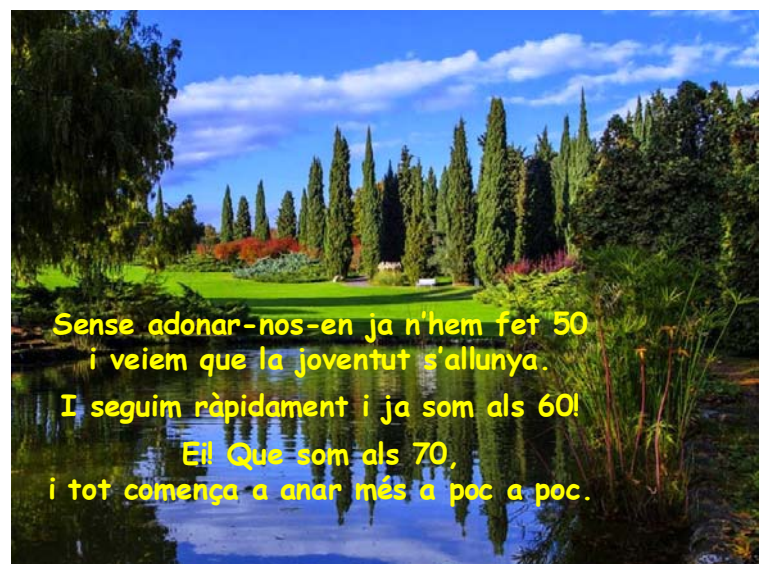
Canvia de tàctica quan alguna cosa no et surt prou bé, i veuràs que pot ser que resulti millor d'aquesta manera.

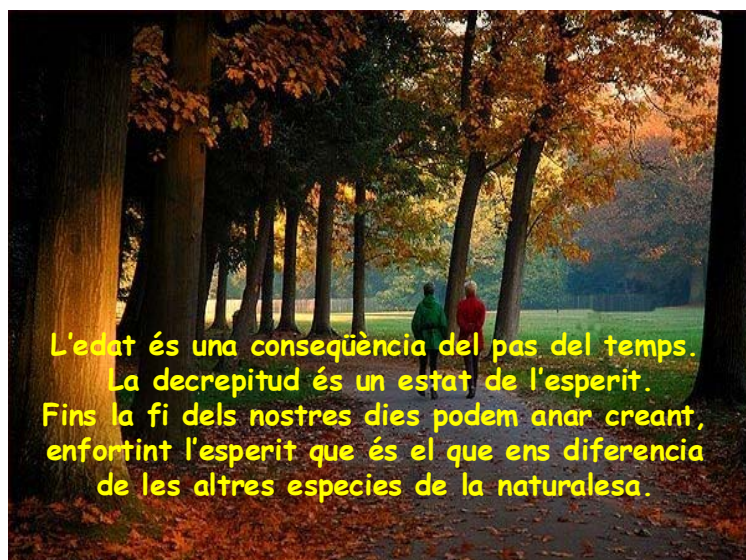
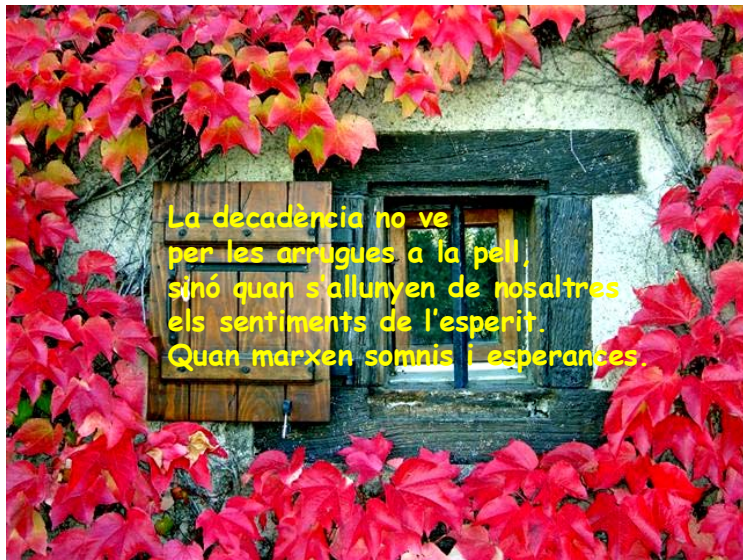

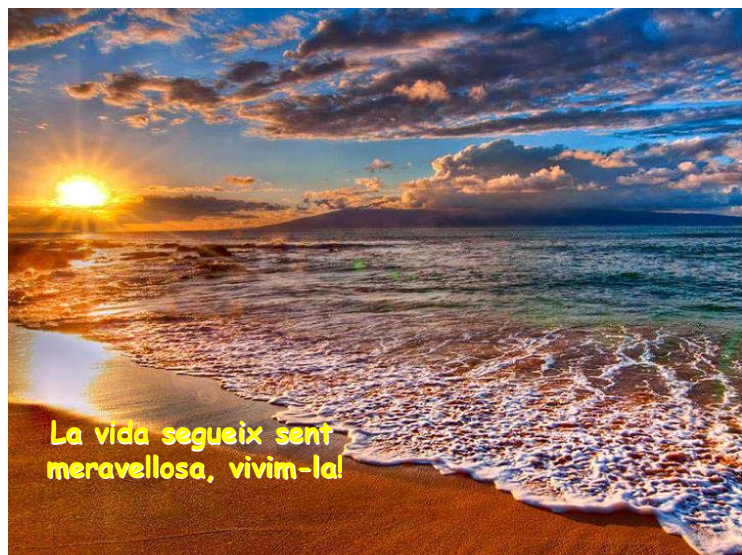
Imatges d'alguns dels molts Power Points disponibles al blog
lasolidaritatunbonremei.com

La vellesa un regal

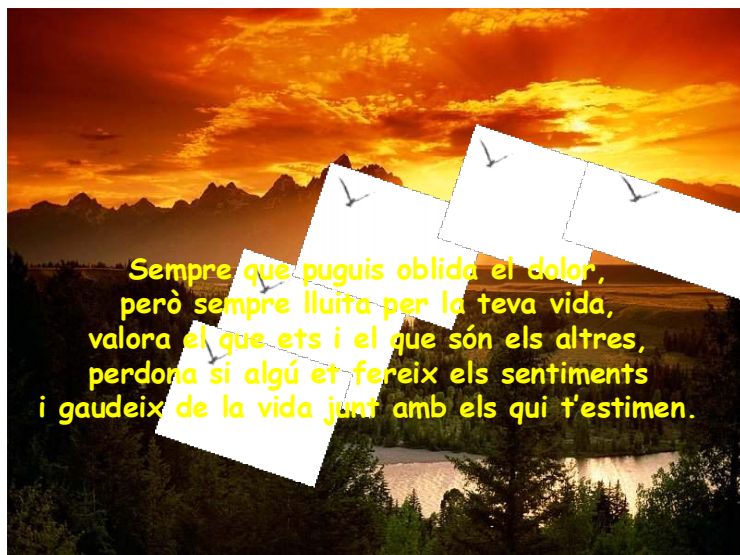

La vida segueix sent
meravellosa, vivim-la!

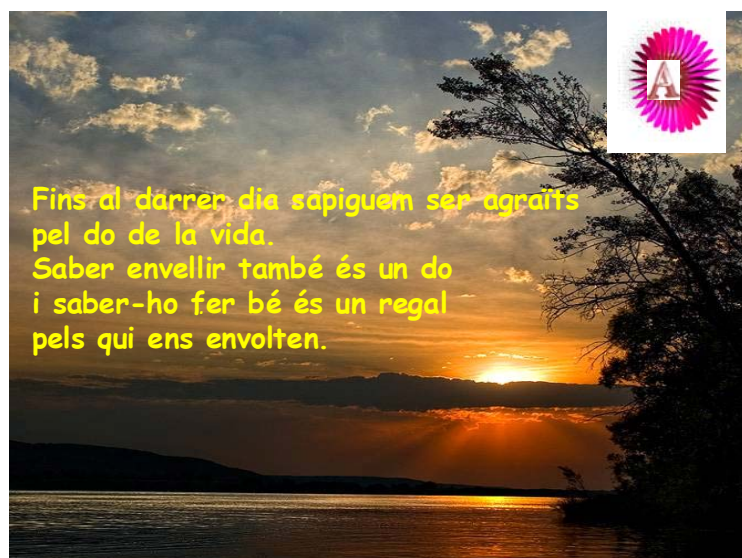
Sempre que puguis oblida el dolor,
però sempre lluita per la teva vida,
valora el que ets i el que són els altres,
perdona si algú et fereix els sentiments
i gaudeix de la vida junt amb els qui t'estimen.

Que bonic saber viure tots els dies
de la nostra vida,
ens ho mereixem!

És important sentir-nos en pau amb tothom
i amb nosaltres mateixos,
la vida no es per a viure-la amb mesquinesa
i mai guardant rancúnia per a ningú.

Fins al darrer dia sapiguem ser agraïts
pel do de la vida.
Saber envellir també és un do
i saber-ho fer bé és un regal
pels qui ens envolten.

Fi

Voy a seguir

*Voy a seguir creyendo,
aún cuando la gente
pierda la esperanza.*

*Voy a seguir dando amor,
aunque otros siembren odio.*

*Voy a seguir construyendo,
aún cuando otros destruyan.*

*Voy a seguir
hablando de Paz,
aún en medio
de una guerra.*

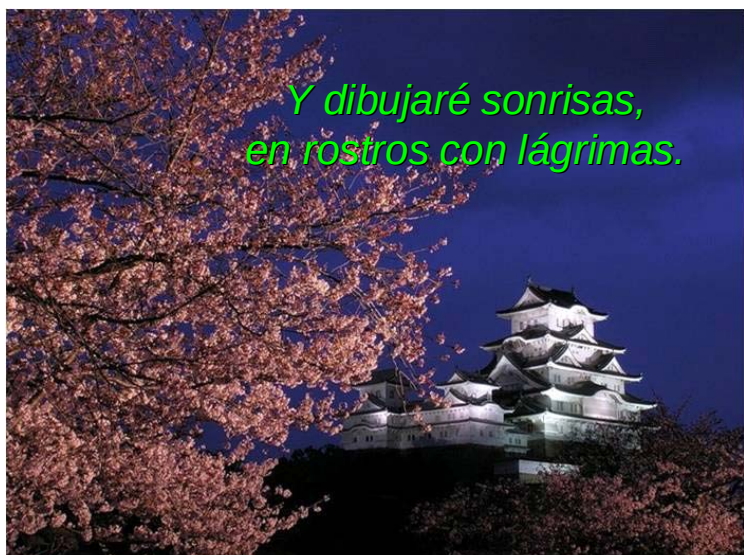
*Voy a seguir iluminando,
aún en medio de la oscuridad.*

*Y seguiré sembrando,
aunque otros pisen
la cosecha.*

*Y seguiré gritando,
aún cuando otros callen.*

*Y dibujaré sonrisas,
en rostros con lágrimas.*

*Y transmitiré alivio,
cuando vea dolor.*

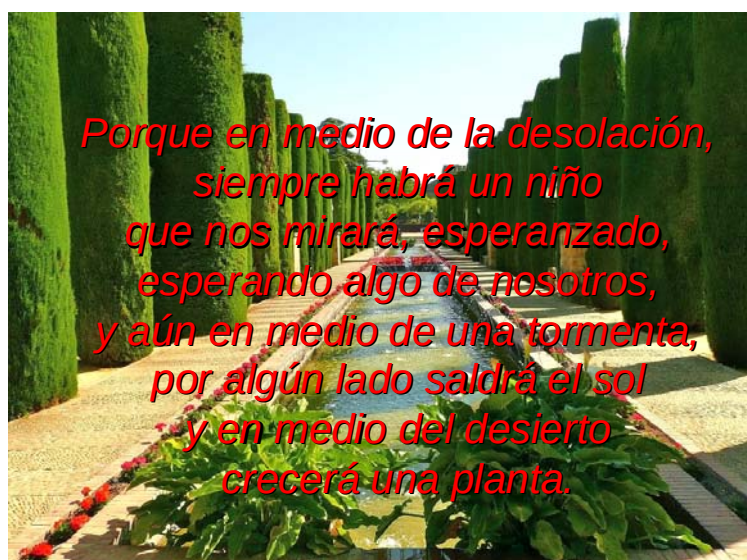
*Y regalaré motivos de alegría
donde solo haya tristezas.*

*Invitaré a caminar
al que decidió
quedarse.*

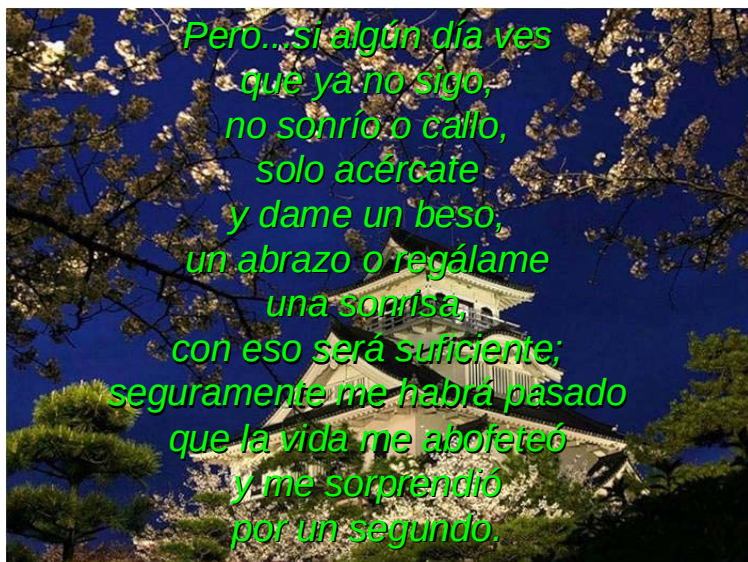
*Y levantaré los brazos
a los que se han rendido.*

*Porque en medio de la desolación,
siempre habrá un niño
que nos mirará, esperanzado,
esperando algo de nosotros,
y aún en medio de una tormenta,
por algún lado saldrá el sol
y en medio del desierto
crecerá una planta.*

*Siempre habrá un pájaro
que nos cante,
un niño que nos sonría
y una mariposa
que nos brinde su belleza.*

Fin

Clicar para avanzar

EL TREN DE LA VIDA

Hace algún tiempo,
leí un libro que comparaba la vida
con un viaje en tren.
Una lectura extremadamente interesante,
cuando es bien interpretada.

La vida no es más que un viaje por tren:
repleto de embarques y desembarques,
salpicado de accidentes,
sorpresas agradables en algunos embarques
y profundas tristezas en otros.

Al nacer, nos subimos al tren
y nos encontramos con algunas personas
las cuales creemos que siempre estarán
con nosotros en este viaje: nuestros padres.

Lamentablemente
la verdad es otra.
Ellos se bajarán
en alguna estación
dejándonos huérfanos
de su cariño,
amistad y compañía
irreemplazable.

No obstante esto no impide que se suban
otras personas que serán muy especiales
para nosotros.

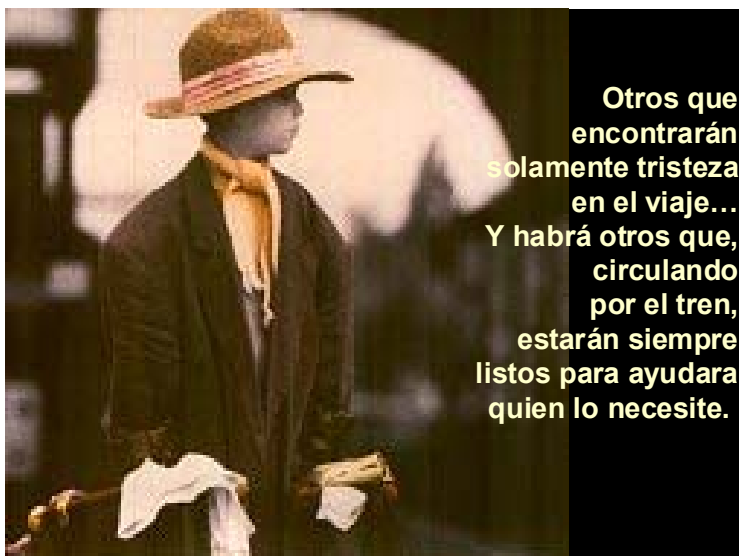
Llegan nuestros hermanos, amigos
y esos amores maravillosos.

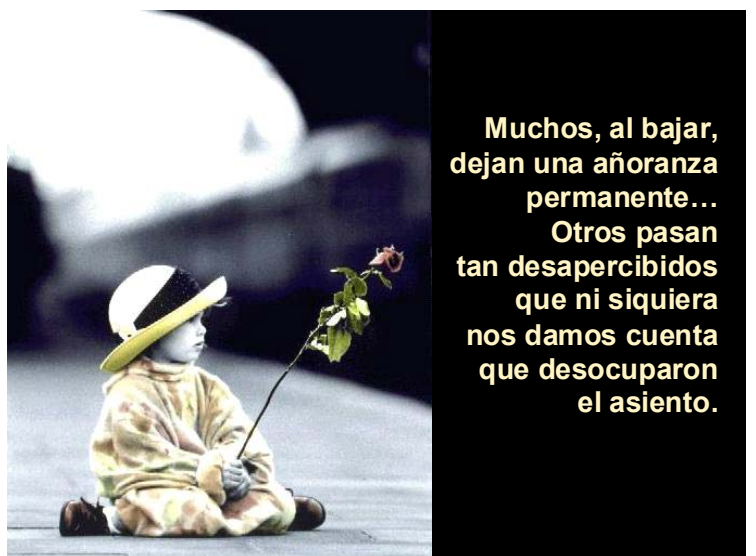
De las personas
que toman este tren,
habrá también
los que lo hagan
como un simple paseo.

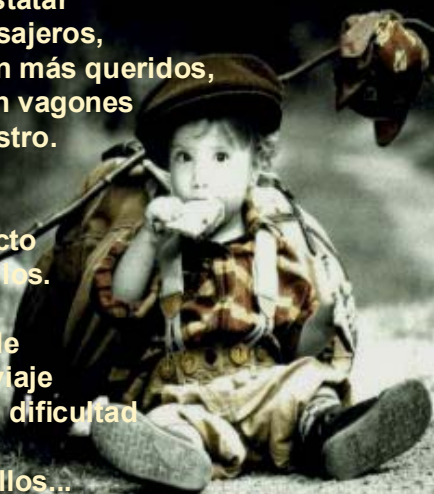
Otros que
encontrarán
solamente tristeza
en el viaje...
Y habrá otros que,
circulando
por el tren,
estarán siempre
listos para ayudara
quien lo necesite.

Muchos, al bajar,
dejan una añoranza
permanente...
Otros pasan
tan desapercibidos
que ni siquiera
nos damos cuenta
que desocuparon
el asiento.

Es curioso constatar
que algunos pasajeros,
quienes nos son más queridos,
se acomodan en vagones
distintos al nuestro.
Por lo tanto,
se nos obliga
a hacer el trayecto
separados de ellos.
Desde luego,
no se nos impide
que durante el viaje
recorramos con dificultad
nuestro vagón
y lleguemos a ellos...

Pero,
lamentablemente,
ya no podremos
sentarnos a su lado
pues habrá
otra persona
ocupando el asiento.

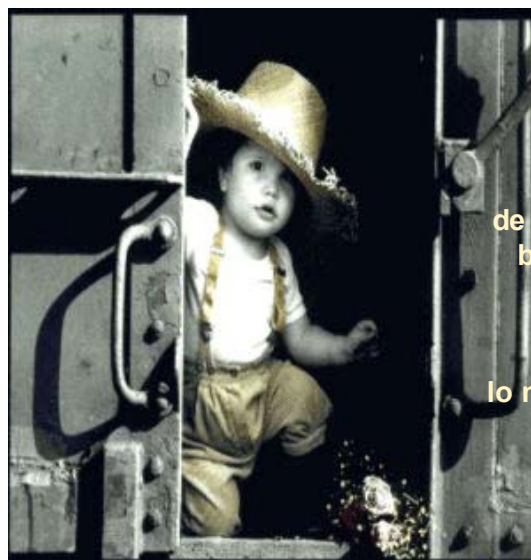

No importa; el viaje se hace de este modo:
lleno de desafíos, sueños, fantasías,
esperas y despedidas...
pero jamás regresos.

Entonces, hagamos este viaje
de la mejor manera posible.

Tratemos
de relacionarnos
bien con todos
los pasajeros,
buscando
en cada uno,
lo mejor de ellos.

Recordemos siempre que en algún momento del
trayecto, ellos podrán titubear y probablemente
precisaremos entenderlos...

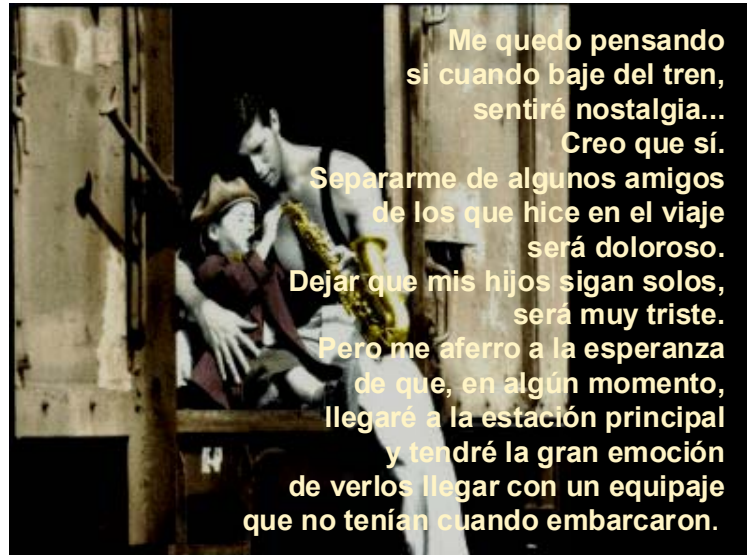

Ya que nosotros
también muchas veces
titubearemos,
y habrá alguien
que nos comprenda.

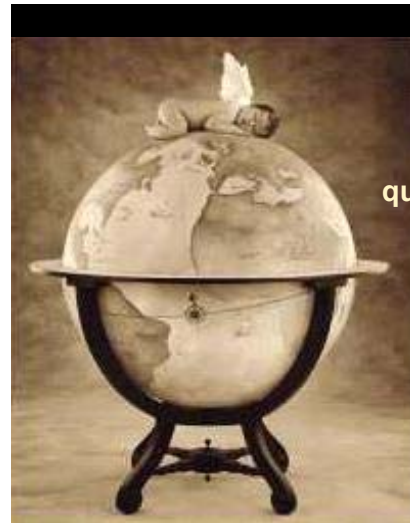
El gran misterio,
al fin,
es que no sabremos
jamás
en qué estación
bajaremos,
y mucho menos
dónde bajarán
nuestros compañeros,
ni siquiera
el que está sentado
en el asiento
de al lado.

Me quedo pensando
si cuando baje del tren,
sentiré nostalgia...
Creo que sí.
Separarme de algunos amigos
de los que hice en el viaje
será doloroso.
Dejar que mis hijos sigan solos,
será muy triste.
Pero me aferro a la esperanza
de que, en algún momento,
llegaré a la estación principal
y tendré la gran emoción
de verlos llegar con un equipaje
que no tenían cuando embarcaron.

Lo que me hará feliz,
será pensar
que colaboré
con que el equipaje
creciera
y se hiciera valioso.

Amigo mío,
hagamos que nuestra
estancia en este tren
sea tranquila,
que haya valido la pena.
Hagamos tanto,
para que cuando
llegue el momento
de desembarcar
nuestro asiento vacío
deje añoranza
y lindos recuerdos
a los que en el viaje
permanezcan.

A ti,
que eres parte de mi tren,
te deseo un...

¡¡¡Feliz viaje!!!

Fin

SÉRIE ARTE/REFLEXIÓN

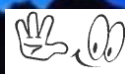
ARTE DE IMAGENES, ARTE MUSICAL Y ARTE DEL PENSAMIENTO

BELLAS CASCADAS DEL MUNDO

MÚSICA: Ernesto Cortazar

TEXTO: Roberto Shinyashiki

(La Conciencia de su Misión)

Clicar para avanzar

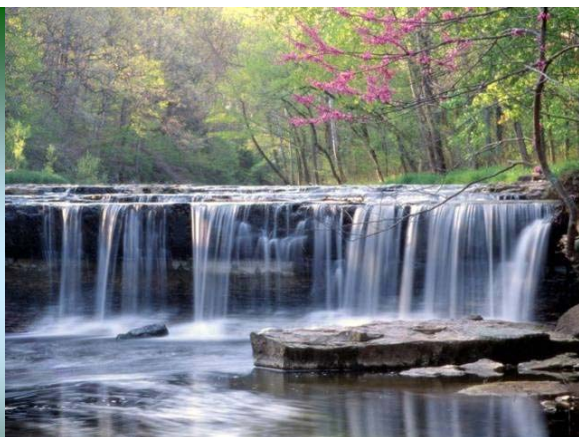
CASCADAS DE AMOR

Obras de la Naturaleza, como las grandes cascadas, en su belleza, magnitud y fuerza, nos llevan a la meditación sobre nuestras vidas, nuestro destino, razón de estar y vivir en este Planeta. Tenemos una conciencia, no hay duda ¿y también una misión?

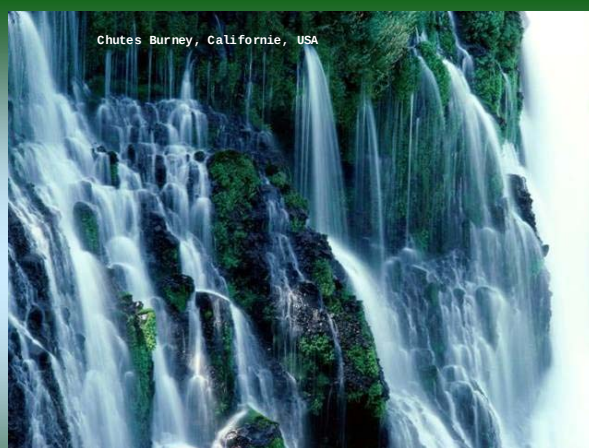
Roberto Shinyashiki nos presenta un texto con mucha sabiduría sobre este tema. La belleza de las cascadas y el fondo musical de Ernesto Cortazar crean un ambiente propicio a la meditación sobre el mismo.

Entonces veamos....

J. MENEZES

Frecuentemente, me pregunto:
"¿Qué es lo que cada uno de nosotros está haciendo en este Planeta?"

Chutes Burney, Californie, USA

¿Es la vida solamente intentar aprovechar al máximo posible las horas y minutos?

Tengo la certeza de que existe un sentido mejor en todo lo que vivimos.

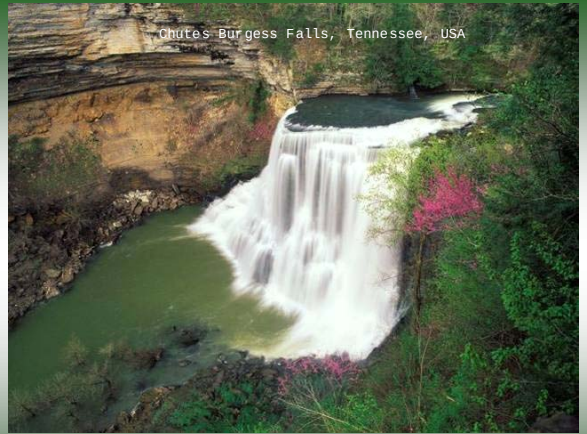
Chutes Blue Nile, Éthiopie

Para mi, nuestra venida al planeta Tierra tiene básicamente dos motivos: evolucionar espiritualmente y aprender a amar mejor.

Chutes Burgess Falls, Tennessee, USA

Todos nuestros bienes en verdad no son nuestros.
Somos apenas nuestras almas.

Chutes Burgess Falls, Tennessee, USA

Y debemos aprovechar todas las oportunidades
que la vida nos da para mejorarnos como personas.

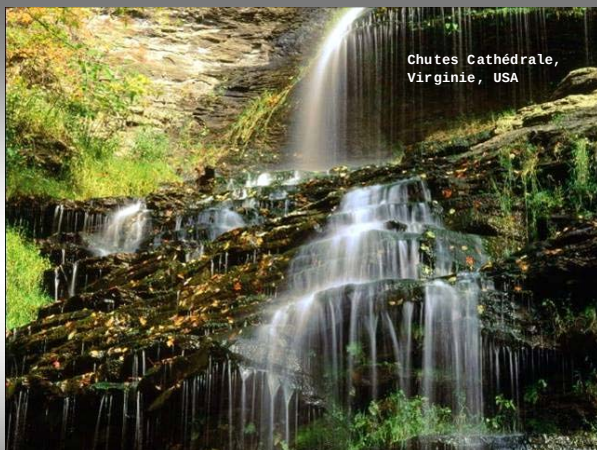
Chutes Burney,
Californie, USA

Por tanto, recuerda que tus fracasos son siempre los mejores
profesores y es en los momentos difíciles cuando las
personas precisan encontrar una razón para continuar al frente.

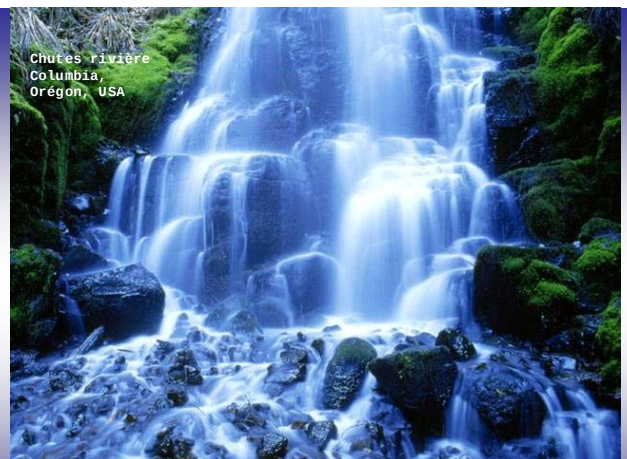
Forêt nationale Umpqua, Oregon, USA

Nuestras acciones, especialmente cuando tenemos
que superarnos, hacen de nosotros personas mejores.

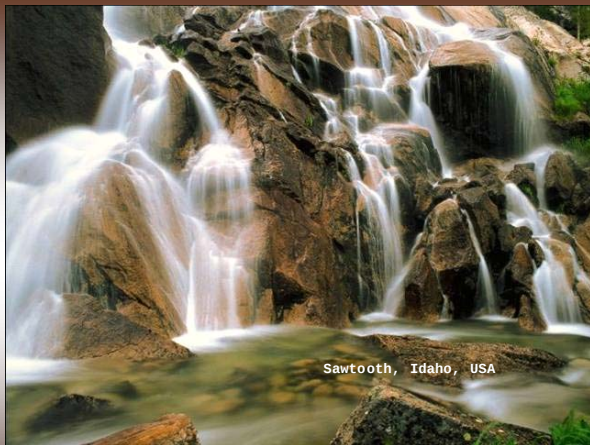
Chutes Cathédrale,
Virginie, USA

Nuestra capacidad de resistir a las tentaciones, a los desánimos
para continuar el camino, es lo que nos torna personas especiales.

Chutes rivière
Columbia,
Oregon, USA

Nadie vino a esta vida con la misión de juntar dinero
y comer de lo bueno y de lo mejor.

Sawtooth, Idaho, USA

Ganar dinero y alimentarse es parte de la vida,
pero no puede ser la razón de la vida.

Chutes Havasu, Grand Canyon,
Arizona, USA

Tengo la certeza de que personas como Martin Luther King,
Mahatma Ghandi, Nelson Mandela, Madre Teresa de Calcuta,
Irmã Dulce, Betinho y tantas otras anónimas, que lucharon
y luchan para mejorar la vida de los más débiles y de los más pobres,
no estaban motivadas por la idea de ganar dinero.

Chutes El Niño, Sierra de Trinidad, Cuba

¿Qué mueve a esas personas generosas a trabajar
diariamente, a no desistir nunca?

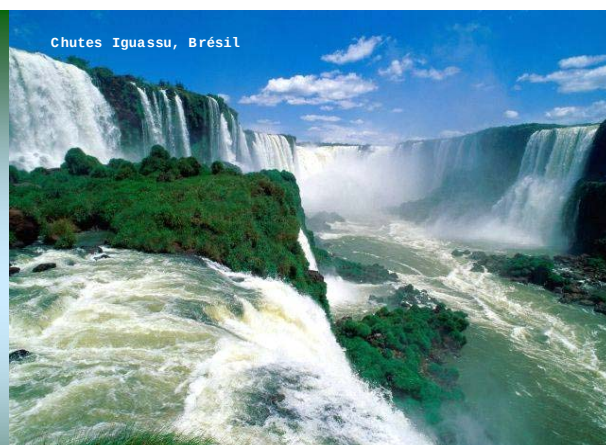
Chutes Les 4 Cascades, Jamaïque

La respuesta es una sola:
la conciencia de su misión en esta vida.

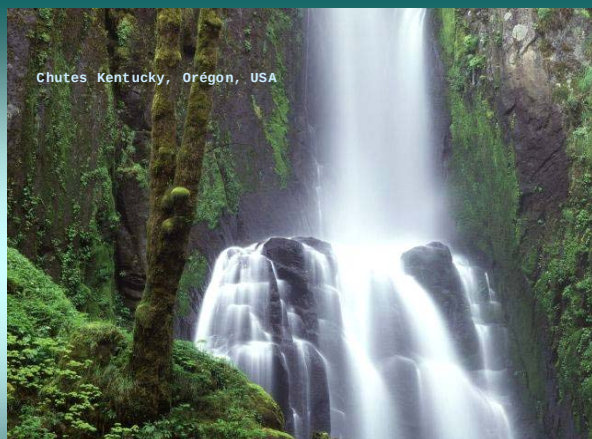
Chutes Golden, Iceland

Cuando tienes conciencia de que, a través de tu trabajo,
estás realizando tu misión, desenvuelves una fuerza extra
capaz de llevarte a la cima de la montaña más alta del Planeta.

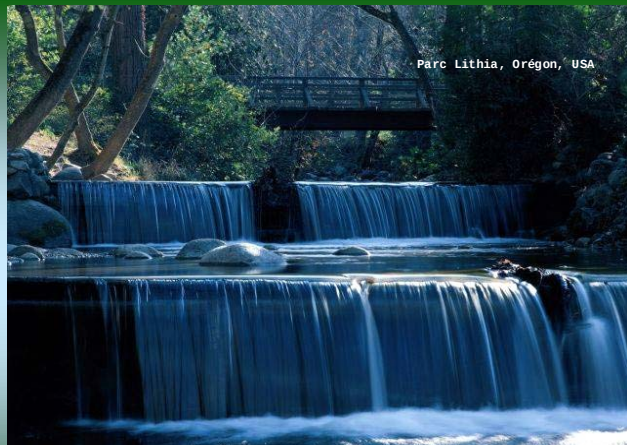
Chutes Iguassu, Brasil

Infelizmente, mucha gente se pierde en este viaje
y distorsiona el sentido de su existencia pensando
que acumular bienes materiales es el objetivo de la vida.

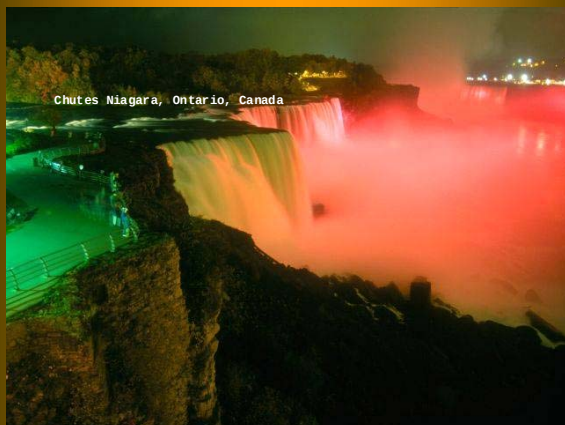
Chutes Kentucky, Oregón, USA

Y cuando llega al final del camino, percibe que sólo
va poder llevarse de aquí el bien que hizo a los demás.

Parc Lithia, Oregón, USA

Si tienes angustia sin motivo aparente, está ahí un aviso
para parar y reflexionar sobre tu estilo de vida.

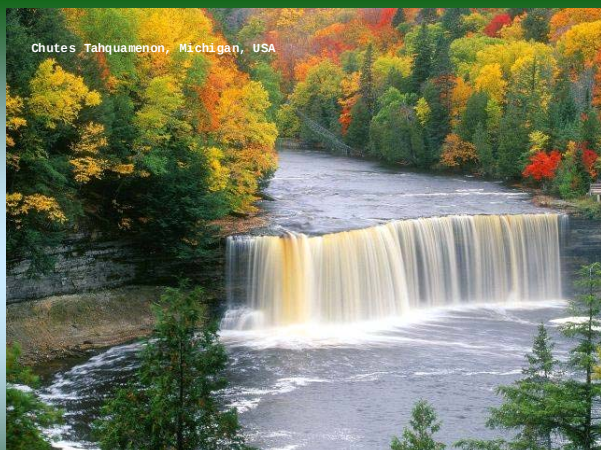
Chutes Niagara, Ontario, Canada

Escucha a tu alma: ella tiene la orientación sobre
cual es el camino que debes seguir.

Chutes Russell,
Tasmania, Australia

Todo en la vida es una invitación para el avance
y la conquista de valores en la armonía y en la gloria del bien.

Chutes Tahquamenon, Michigan, USA

¡Que tengas una linda semana!
¡Un gran abrazo!

FORMATAÇÃO INICIAL: Roberto Shinyashiki

MÚSICA: Ernesto Cortazar – Autumn Rose

TEXTO: : Roberto Shinyashiki

Fin

Avanza automáticamente

El baile de la vida

Tema musical: Only time por Enya

Cuando la vida
te presente razones
para llorar,
demuéstrale
que tienes mil y una
razones para reír.

Anónimo

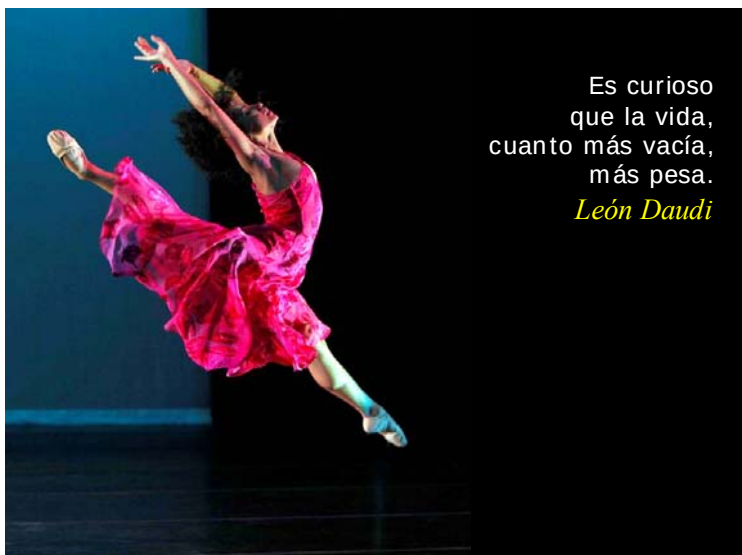
La vida es aquello
que te va sucediendo
mientras te empeñas
en hacer otros planes.

John Lennon

La vida es un juego del que nadie
puede retirarse, llevándose las ganancias.

André Maurois

Es curioso
que la vida,
cuanto más vacía,
más pesa.

León Daudí

¿Me preguntas por que compro arroz y flores?
Compro arroz para vivir y flores
para tener algo por lo que vivir.

Confucio

Hay dos maneras de vivir la vida:
una como si nada es un milagro,
y la otra es como si todo es un milagro.
Albert Einstein

Lo mejor es salir de la vida como de una fiesta,
ni sediento ni bebido.
Aristóteles

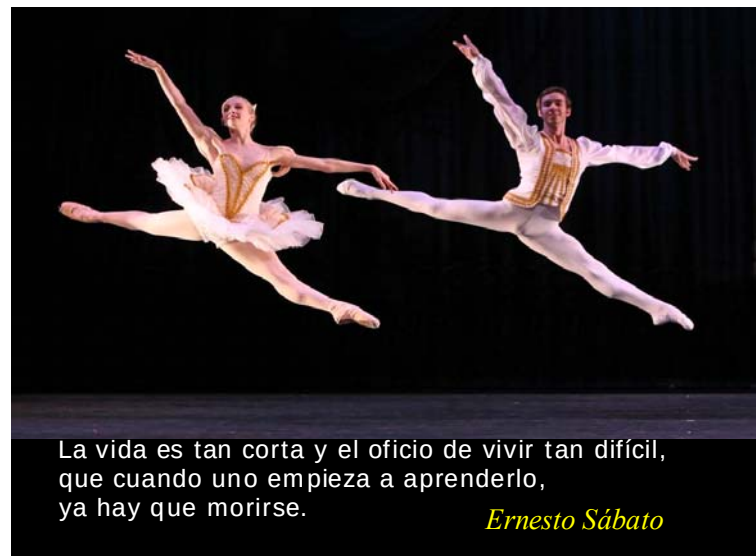
Todos somos aficionados.
La vida es tan corta que no da para más.
Charles Chaplin

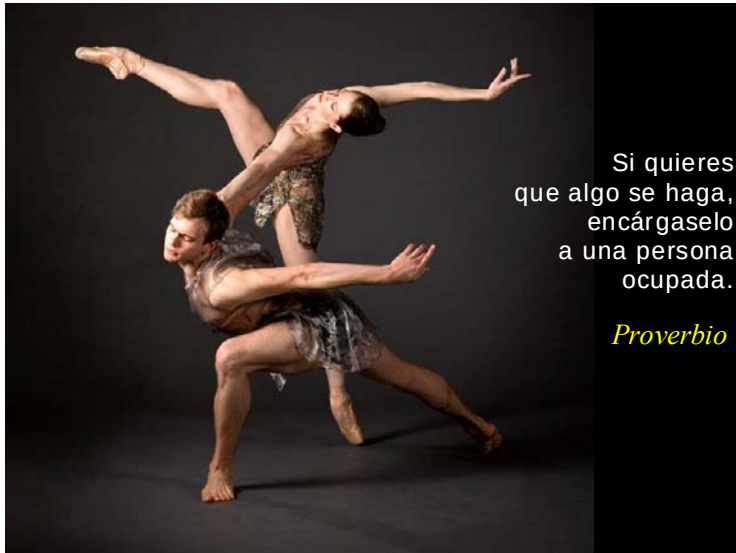
Vivir en la Tierra es caro pero ello incluye
un viaje gratis alrededor del sol cada año.
Anónimo

La vida consiste no en tener buenas cartas,
sino en jugar bien las que uno tiene.
Josh Billings

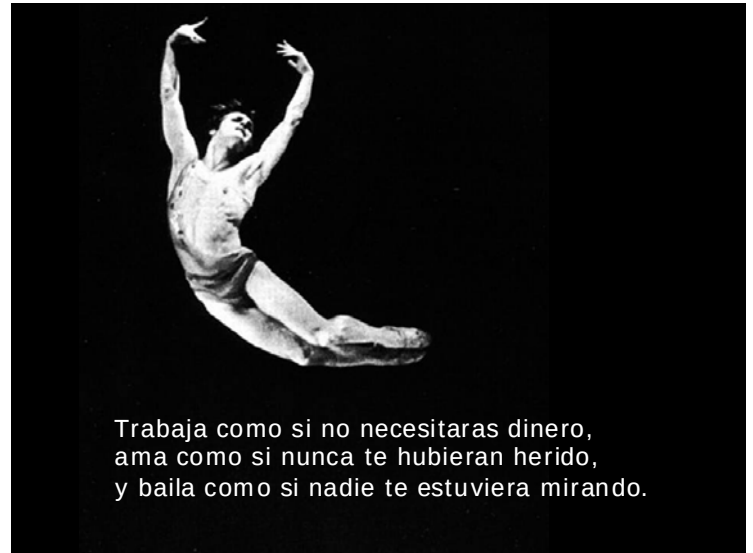

La vida es tan corta y el oficio de vivir tan difícil,
que cuando uno empieza a aprenderlo,
ya hay que morir.
Ernesto Sábato

Si quieres
que algo se haga,
encárgaselo
a una persona
ocupada.

Proverbio

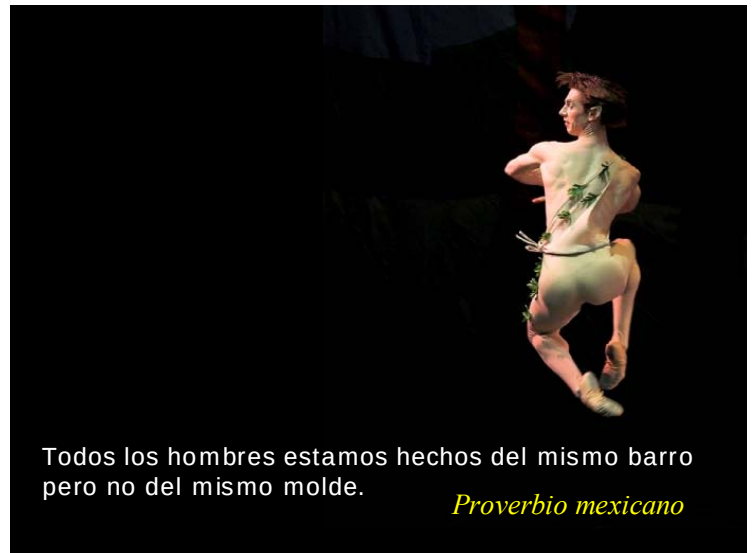

Trabaja como si no necesitaras dinero,
ama como si nunca te hubieran herido,
y baila como si nadie te estuviera mirando.

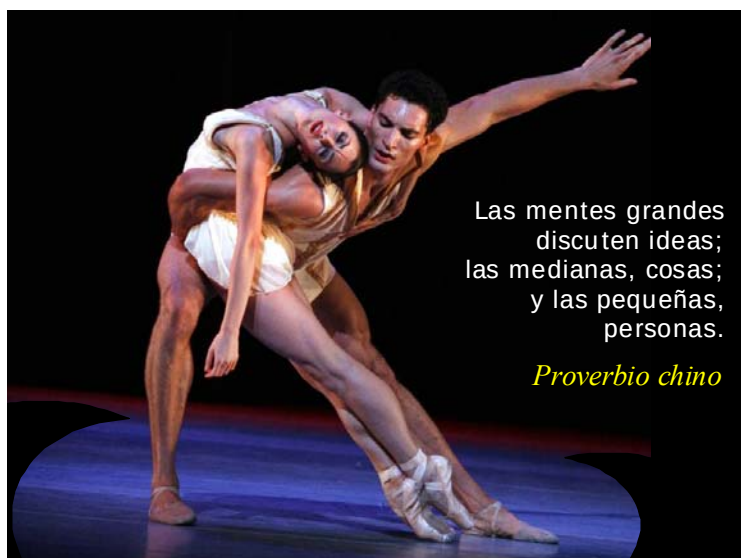
La vida es como una leyenda:
no importa que sea larga, sino que esté bien narrada.

Lucio Anneo Séneca

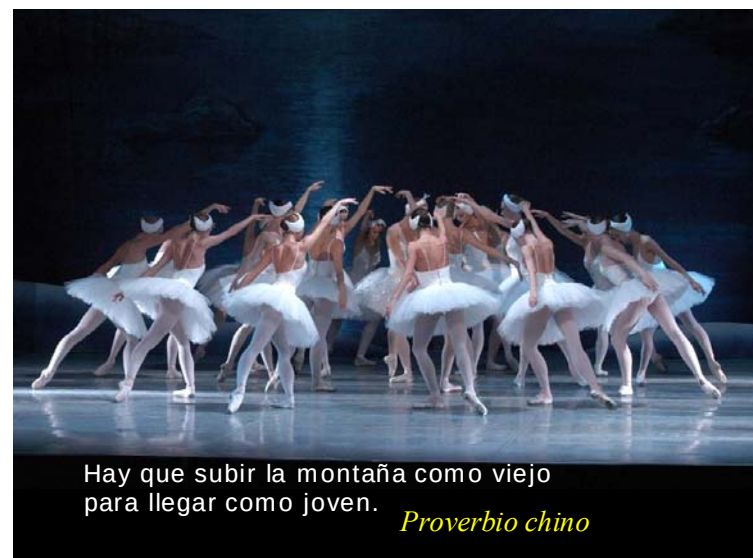
Todos los hombres estamos hechos del mismo barro
pero no del mismo molde.

Proverbio mexicano

Las mentes grandes
discuten ideas;
las medianas, cosas;
y las pequeñas,
personas.

Proverbio chino

Hay que subir la montaña como viejo
para llegar como joven.

Proverbio chino

La unión en el rebaño
obliga al león
a acostarse con hambre.

Proverbio africano

El tiempo que uno pasa riendo
es tiempo que pasa con los dioses. *Proverbio chino*

Una vez terminado el juego,
el rey y el peón vuelven a la misma caja.

Proverbio italiano

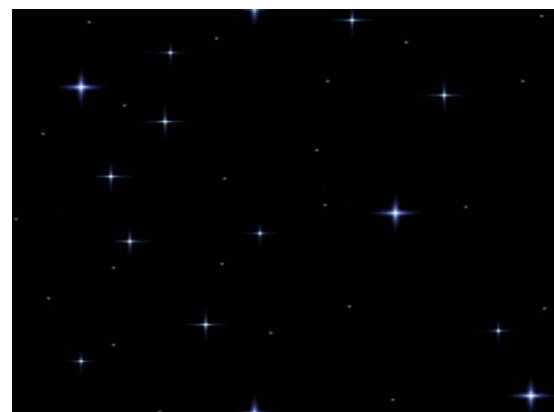
Recuerda que el día en que naciste todos reían
y tu llorabas; vive de tal manera que cuando mueras,
todos lloren y tu rías.

Proverbio persa

¡Ojalá vivas todos los días de tu vida!

Jonathan Swift

Fin

CONSEJOS Y FOTOS EXTRAORDINARIAS

Imágenes extraordinarias del fotógrafo sueco Erik Johansson y frases célebres con mensajes de valores.

Haz tu propio camino en la vida.

No seas tan severo contigo mismo.

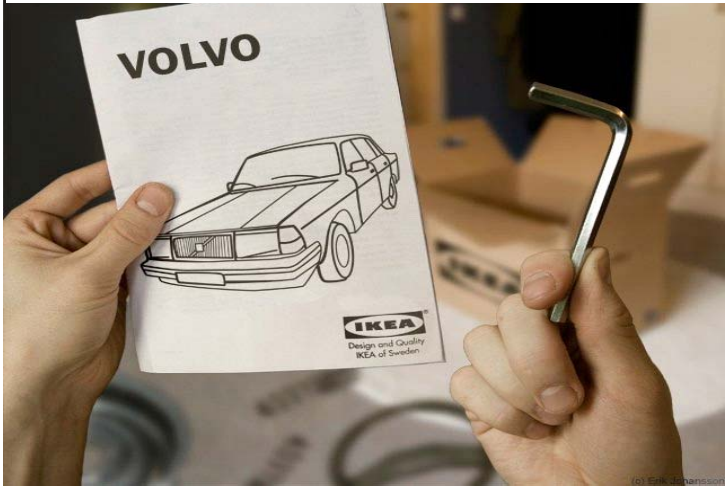
No te preocupes tanto por cosas sin importancia.

Siéntete libre...

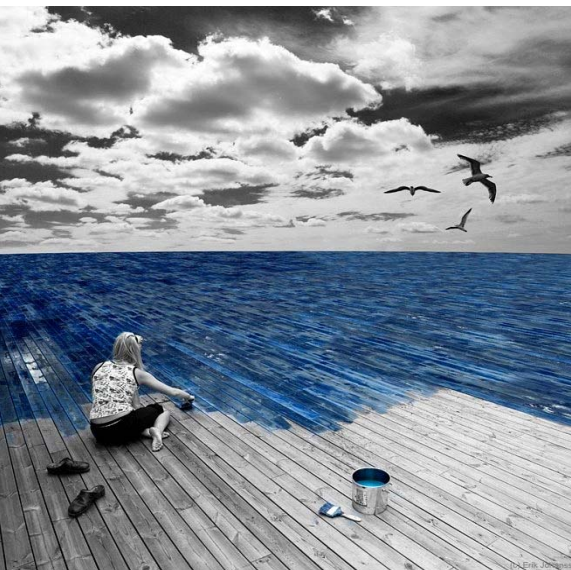
... sin perder tu rumbo.

Atrévete a pedir ayuda.

Atrévete a decir BASTA cuando es demasiado!

Contribuye a pintar un mundo mejor.

Déjate guiar por tus sueños.

¡Diviértete con tus amigo/as!

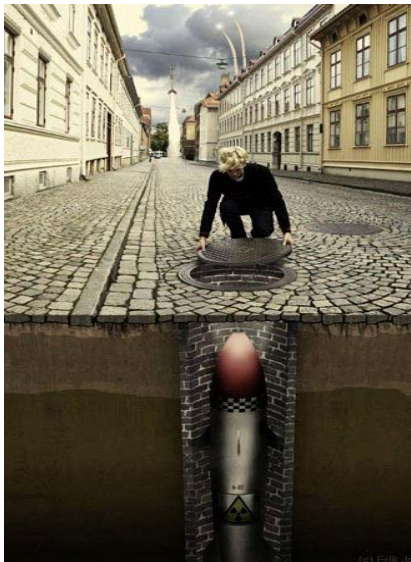
Deja de
caminar
en
círculos.

Elige ser
y no parecer.

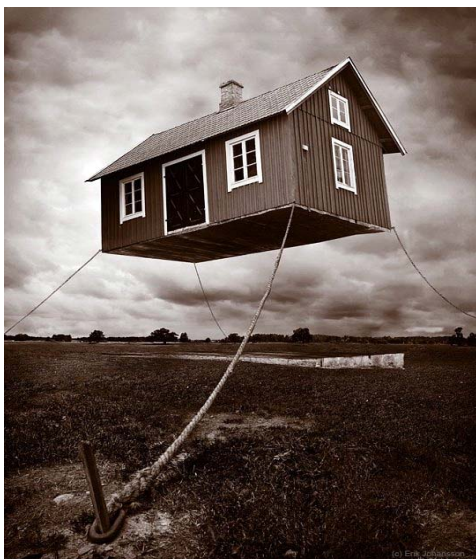
Deja
de tener miedo...

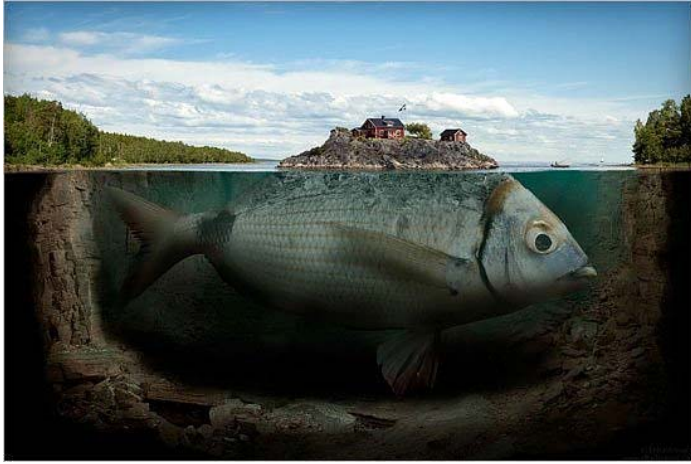
Acepta
verte tal
como eres.

Evita atarte
a lo material.

Date el tiempo que mereces.

**Aprende a conocer el fondo de las cosas
en vez de construir en base a ilusiones.**

**Acepta
que el camino,
a veces
es difícil.**

**Que la luz te guíe,
pero no te encandile,
sé realista.**

**No te desanimes,
aún si piensas
haber perdido
el ascensor...**

**...pues
siempre habrá
una escalera...**

**¡Y la vista
será espléndida!**

Fin

Clicar para avanzar

ES IMPOSIBLE

Imposible atravesar la vida ...

© 2004 Ronnie Gaubert

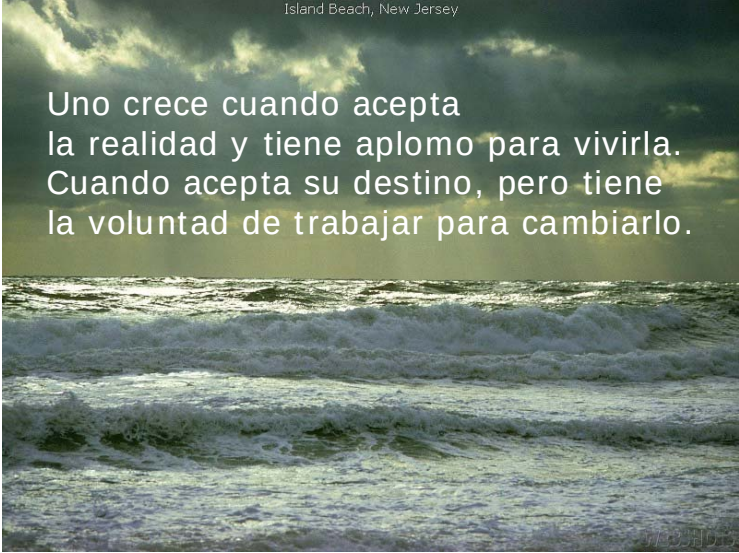
Sin que un trabajo salga mal hecho,
sin que una amistad cause decepción,
sin padecer algún quebranto de salud,

sin que un amor nos abandone,
sin que nadie de la familia fallezca,
sin equivocarse en un negocio.

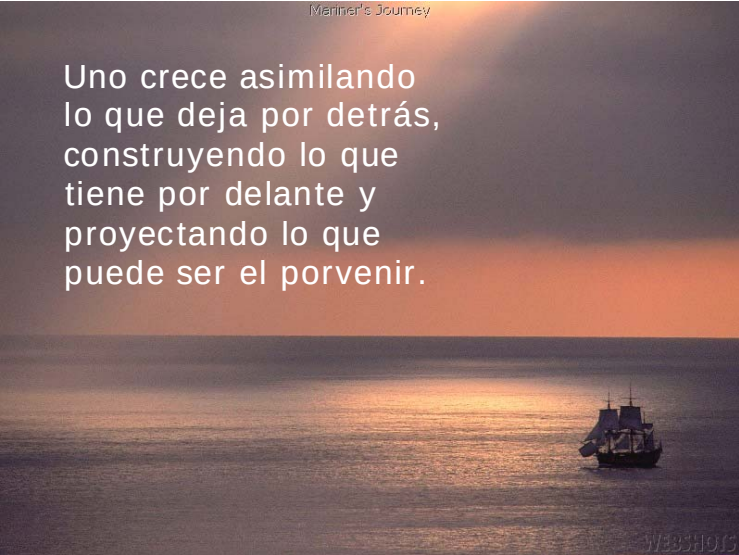
Uno crece cuando
no hay vacío
de esperanza,
ni debilitamiento
de voluntad,
ni pérdida de fe.

Island Beach, New Jersey

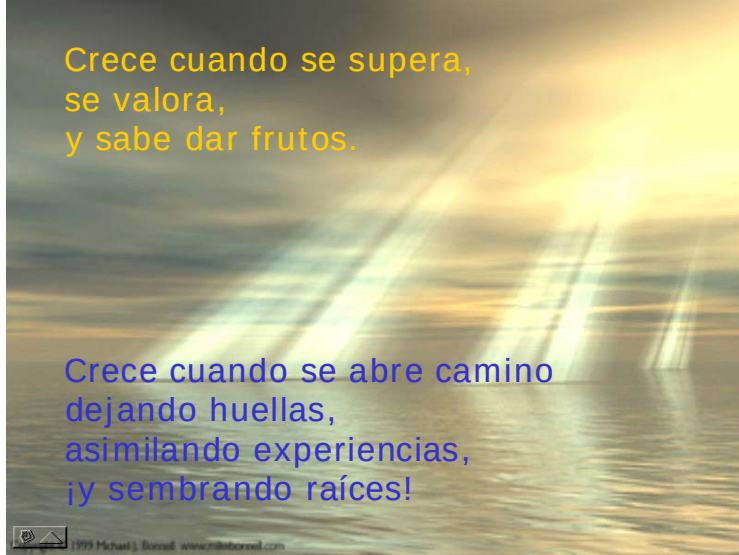

Uno crece cuando acepta
la realidad y tiene aplomo para vivirla.
Cuando acepta su destino, pero tiene
la voluntad de trabajar para cambiarlo.

Mariner's Journey

Uno crece asimilando
lo que deja por detrás,
construyendo lo que
tiene por delante y
proyectando lo que
puede ser el porvenir.

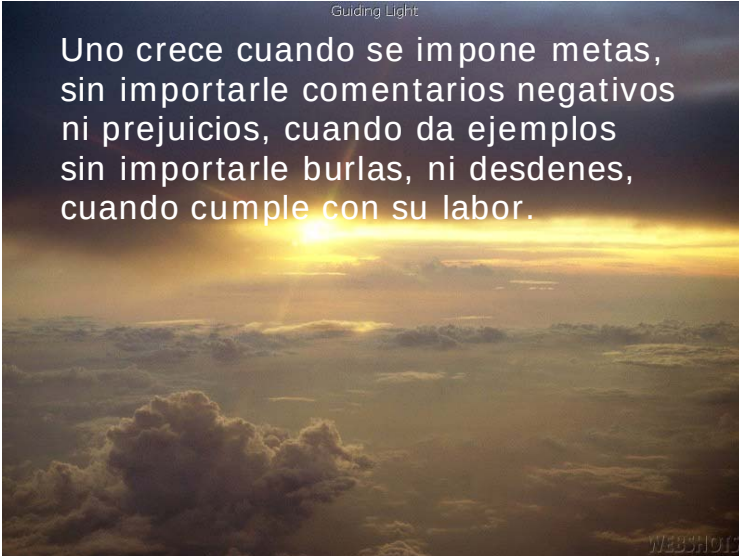

Crece cuando se supera,
se valora,
y sabe dar frutos.

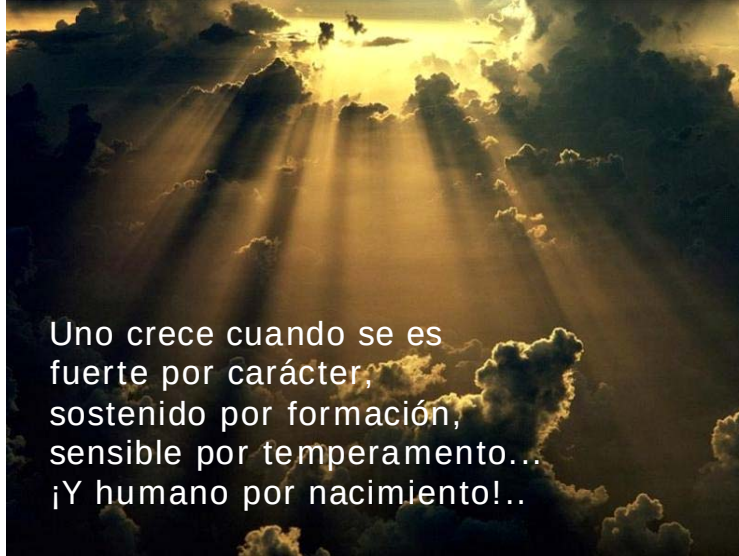
Crece cuando se abre camino
dejando huellas,
asimilando experiencias,
¡y sembrando raíces!

© 1999 Michael J. Bonnell www.mjbbonnell.com

Guiding Light

Uno crece cuando se impone metas,
sin importarle comentarios negativos
ni prejuicios, cuando da ejemplos
sin importarle burlas, ni desdenes,
cuando cumple con su labor.

Uno crece cuando se es
fuerte por carácter,
sostenido por formación,
sensible por temperamento...
¡Y humano por nacimiento!...

WEBSHOT

Selkirk Mountains, British Columbia, Canada

Uno crece cuando enfrenta el invierno
aunque pierda las hojas.
Recoge flores aunque tengan espinas
y marca camino aunque
se levante el polvo.

WEBSHOES

Uno crece cuando se es capaz
de afianzarse con residuos de ilusiones,
capaz de perfumarse,
con residuos de flores...
¡Y de encenderse
con residuos de amor...!

Uno crece ayudando a sus semejantes,
conociéndose a sí mismo
y dándole a la vida más de lo que recibe.
Uno crece cuando
se planta para no retroceder...

Rays of Hope

Cuando se defiende como águila
para no dejar de volar...
Cuando se clava como ancla
y se ilumina como estrella.
Entonces... ¡uno Crece!

WEBSHOES

On Top of Elger Peak, Berner Alpen, Switzerland

¡Y CRECE CUANDO CREE,
ESPERA Y CONFIA
EN SU CREADOR!

¡Que pasen un feliz día!

Música: Danza con Lobos
André Rieu

WEBSHOES

Fin

A night scene featuring a dark, stormy sky with a bright light source, possibly the moon or a distant star, breaking through the clouds. In the foreground, a person is sitting on a bench, looking towards the sky. The scene is illuminated by warm, yellow light from a nearby source, creating a contrast with the dark, moody sky.

De Todo, un Poco...

Avanza automáticamente

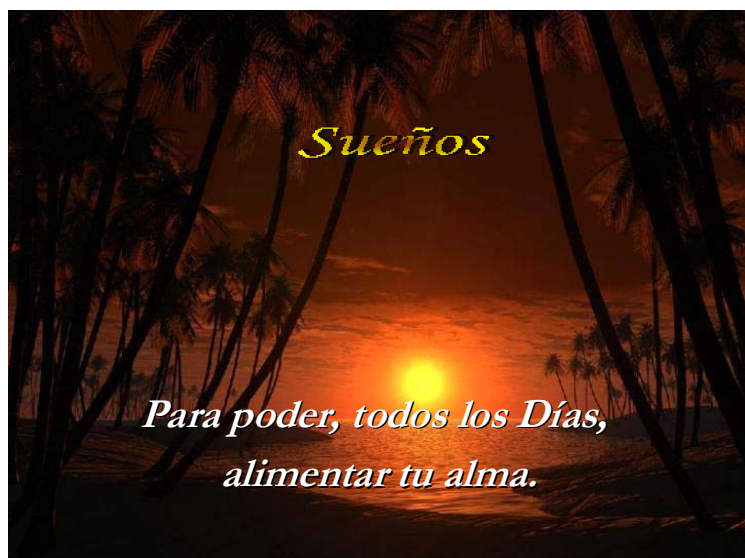
A large, ornate building, possibly a palace or a grand hotel, is illuminated at night. The building has many windows and is surrounded by a body of water, which reflects the lights. The sky is dark blue.

Sensibilidad

*Para no ser indiferente
ante las bellezas de la vida.*

Fin

